

ZALOŽEN 1893

I. ČESKÝ LAWN-TENNIS KLUB PRAHA

1893-2023

**MARKÉTA
VONDROUŠOVÁ**

STŘÍBRNÁ
MEDAILE,
OH TOKIO
2021

www.cltk.cz

ZALOŽEN 1893

I.ČESKÝ LAWN-TENNIS KLUB PRAHA
OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

Vivus
Domy plné života

J&T BANKA

Pankrác a.s.

ambicore

GreenGas
capture the energy

ISO PRAHA
STAVEBNINY

ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

smartwings

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

ADVANTAGE
CARS

BECHYNĚ
HODINÁŘSTVÍ

noncore

MORAVIA STEEL

CHEMOPROJEKT

ALLINEX

Babolat

MIZUNO

VICTORIA
Vysokoškolské sportovní centrum MŠMT

**NÁRODNÍ
SPORTOVNÍ
AGENTURA**

PTS
Pražský tenisový svaz

Ferona

PRAHA
7

zenova

ASTRONSTUDIO

Peach

Resultna

smart-CON
be connected

protenis

GOLF

Vážení členové klubu, milí tenisoví příznivci.

Jistě budete souhlasit, že 130 let od založení I.ČLTK Praha, nejstaršího tenisového klubu v České republice, ke kterému došlo v roce 1893 na Židovském ostrově, je úžasný milník. Od svého zrodu klub dvakrát změnil sídlo, než v roce 1901 zakotvil na Štvanici. Jeho slávu postupně šířila spousta osobností a velkých hráčů. Žemla. Drobný. Javorský. Suková-Pužejová. Kodeš. Hřebec. Vopičková. Šrejber. A co je báječné: vynikající tenisty máme v klubu pořád; tokijské stříbro a finále Roland Garros Markéty Vondroušové asi nemusím připomínat.

Co mě fascinuje, to je neuvěřitelná škála legend, která je s minulostí i současností Štvanice taktéž spjatá. Oficiální zápasy na starém či novém centru sehrálo víc než šedesát tenistů, kteří se během kariéry stali světovými jedničkami nebo vyhráli grandslam ve dvouhře! Svoje umění tady ukázaly i další desítky, ba stovky hráčů, kteří na nejvyšší mety nedosáhli, ale taktéž patřili do světové špičky; vzpomeňme jen na památné zápasy Davis Cupu a Fed Cupu!

Věřím, že aspoň základní náhled do historie klubu mají i naši mladí tenisté. Že jsou pro ně jména slavných předchůdců inspirující a že se je pokusí napodobit, tak jako naposledy Markéta Vondroušová. Velmi bych si přál, aby na jejich úspěchy navázali i další a abychom mohli být v roce příštího klubového výročí pyšní i na jejich výsledky.

Rád bych připomněl, že I.ČLTK Praha je od založení také spolkem žijícím bohatým společenským životem. Současná hektická doba této tradici příliš nepřeje, nicméně pevně věřím, že Štvanice nadále zůstane místem, kam se budou členové klubu těšit nejen na tenis, ale i na příjemné posezení a smysluplně strávený volný čas. Třeba si při tom někteří z vás najdou čas i na prolistování časopisu, který právě držíte v rukou.

Rád bych popřál našemu klubu spoustu dalších úspěšných let; ať jeho nejlepší hráči nadále vynikají ve světě a šíří jeho jméno a ať jsou všichni členové na Štvanici a s tenisem šťastni.

Petr Šimůnek, prezident I.ČLTK Praha

Na Štvanici, 31. března 2023

editorial

I.ČLTK Praha je synonymem pro český tenis už 130 let

MODERNA S GENIEM LOCI

Možná jste pamětníci a tlačili jste se na tribuně staříckého centru, když Jiří Hřebec v semifinále Davisova poháru v pětasedmdesátém udolal Australana Roche. Nebo jste viděli dojemný návrat Martiny Navrátilové při Poháru federace 1986; to už v nově vybudovaném moderním areálu. Anebo jste při jarním Fed Cupu 2022 fandili Markétě Vondroušové, když na dostavěném malém centru udělala dva a půl bodu proti Británii. Štvanice je už déle než století Mekkou českého tenisu. A přestože v novém tisíciletí prošla další proměnou, nezaměnitelný genius loci je stále všudypřítomný.

Štvanice a sportovní úspěchy k sobě patří. Markéta Vondroušová, sportovní ředitel klubu Petr Vaníček a Robin Staněk s poháry za vítězství v extralize 2018.

Úžasnou historii tenisového ostrova vnímáte už ve chvíli, kdy parkujete pod oblouky Negrelliho viaduktu. Nedávno zgruntu rekonstruovanou památku, první pražský železniční most, zná důvěrně spousta tenisových hvězd z celého světa; na houkání parních lokomotiv při daviscupových bitvách dlouho vzpomínali Emerson, Fraser, Orantes, Roche nebo fenomenální Borg. Ti všichni poznali kouzelnou atmosféru starého dřevěného centru a klubovny z roku 1929, zázemí spojeného s legendárním Jaroslavem Drobným, správcovstvím manželů Součkových a se zimními tréninky dětí pod vedením pana Semeráda.

Dnes stojí v těch místech moderní areál. Bývalou porodnici najdete jen na starých fotkách, stejně tak původní centrum, který na začátku 80. let ustoupil betonovému „kotle“. Vzpomínky na roky dávno minulé jsou však stále živé. A nejen proto, že vás

Tenhle pohled na ostrov spjatý odedávna s tenisem nikdy neomrzí; tady je království I.ČLTK Praha

// Líbí se mi, jak je v klubu akcentovaná historie, právě ta odlišuje I.ČLTK od všech ostatních klubů. Jsem pyšný, že jsem už čtyři desítky let její součástí.

Milan Šrejber

už ve foyeru zaujme koláž černobílých fotografií tenisových es, která si v minulosti alespoň jednou na Štvanici zahrála, plaketa Jaroslava Drobného, nebo uvidíte na terase u kávy sedět jednu ze zdejších legend či někoho z pamětníků.

„Líbí se mi, jak je v klubu akcentovaná historie, protože právě ta odlišuje I.ČLTK od těch ostatních. Když si pár zbohatlíků postaví luxusní klub, nikdy to nebude Štvanice,“ pronesl před nedávnem Milan Šrejber, někdejší daviscupový reprezentant, který je na tenisovém ostrově doma od svých devatenácti let, a dodal: „Člověk tady vidí na stěnách

staré fotky a má úplně jiné pocity než kdekoli jinde. Jsem pyšný, že jsem už čtyřicet let součástí téhle historie.“

Podobně mluví bývalý prezident klubu František Stejskal, jehož rodina je s klubem spojena po několik generací. „Jsem rád, že jsem tady mohl vyrůstat a strávit celý svůj život. A těší mě, že Štvanice neztratila nic ze svého ducha. Historie je tady pořád cítit a klubu to dodává prestiž, stejně jako členství v celosvětovém sdružení stoletých klubů,“ říká.

Jakkoli se klub pyšní úchvatnou historií, žije neméně úspěšnou přítomností.

K té patří vkusná a velmi účelná dostavba malého centra, kde vzniklo moderní zázemí pro špičkový tenis, potažmo slavný klub; krásné prosklené fitko, výtečně vybavené wellness centrum s rehabilitací nebo lékařská ordinace s fyzioterapií. A jako bonus nové kanceláře či zrekonstruované šatny a vstupní vestibul s obchodem a servisem. Ale – a to především – také další úspěchy hráčů ze Štvanice; extraligové tituly z let 2018 a 2019, grandslamové a olympijské úspěchy Lucie Hradecké ve čtyřhře nebo finále Paříže a olympijské stříbro Markěty Vondroušové z Tokia 2021. A propos: Ivo Minář patřil v roce 2012 do daviscupového týmu, který vyhrál slavnou soutěž dvaatřicet let po triumfu Československa v roce 1980.

Na Štvanici ale nehrají jen hvězdy. Patří sem na čtyři stovky členů, převážně

Malý centrkurt, už s dostavbou na ochozu, při fedcupovém utkání Česko vs. Velká Británie na jaře 2022

rekreačních hráčů, kteří si bez rakety svůj život nedokáží představit, ať je jim dvacet nebo sedmdesát. „Jsem pyšný, že jsem členem takového klubu. Kde jinde si můžete popovídat s vítězem tří grandslamů, jako já tady s Janem Kodešem?! Wow, něco takového je jinde nemožné,“ usmívá se jeden z nejlepších místních amatérů Francesco Vitale.

Do slavného klubu ale chodí i spousta dětí; začínají v klubové školičce a letních kempech a mnohé pak pokračují jako závodní hráči v dalších věkových kategoriích. Někteří až k velkým titulům, tak jako Markéta Vondroušová.

„Mám radost, že máme pořád úspěšné hráče a že na Štvanici hraje tolik dětí; o prázdninách je tady pořád plno.

A taky vím, že v klubu vždycky najdu někoho, s kým rád posedím a popovídám si. To je ostatně vymoženost, která ke Štvanici patří odjakživa,“ říká Petr Šimůnek, který stojí v čele I.ČLTK při oslavách 130. výročí jeho založení. Je prezidentem klubu, na který by byli jeho zakladatelé nepochybně pyšní i na začátku třetího tisíciletí.

Mládež je pro klub prioritou. A že se dětem na Štvanici líbí, o tom svědčí každoročně přeplněné letní kempy.

OLYMPIJSKÉ MEDAILE

Tenis měl na olympijských hrách předlouhou přestávku (1924-1988), přesto získali členové I.ČLTK už několik medailí. Tu první Ladislav Žemla, bronzový ve čtyřhře po boku bratra Zdeňka, v roce 1906 v Aténách. Za šest let byl ve Stockholmu čtvrtý v singlu a v roce 1920 přivezl z Antverp bronz z mixu (se Skrbkovou). Medaili získal o 68 let později také Milan Šrejber – v deblu byli s Mečřem bronzoví v Soulu 1988. V novém tisíciletí oživila olympijské úspěchy Lucie Hradecká; v roce 2012 se v Londýně s Hlaváčkovou prodraly až do finále čtyřhry, v němž podlehly sestřám Williamsovým, o čtyři roky později získala v Rio de Janeiru bronz v mixu po boku Štěpánka. To nejlepší nakonec: Markéta Vondroušová přivezla stříbro z OH 2021 v Tokiu; ve finále podlehla po velké bitvě Švýcarce Bencicové 5:7, 6:2, 3:6.

Tokijské stříbro v ruce Markéty Vondroušové

GRANDSLAMOVÉ TITULY

Mezi všemi grandslamovými úspěchy hráčů I.ČLTK vyčnívá šest titulů v singlu. Zasloužili se o ně Jaroslav Drobný a Jan Kodeš. Oba vyhráli Wimbledon a dvakrát Paříž, k tomu přidali další finálové účasti. Ozdobou je také wimbledonské finále dvouhry žen, do kterého se v roce 1962 probojovala Věra Suková-Pužejová, a finále Roland Garros Markéty Vondroušové z roku 2019. Grandslamovými šampiony jsou však i další členové klubu: Jiří Javorský s Věrou Pužejovou (mix na Roland Garros 1957), Pavel Složil (mix s Tomanovou v Paříži 1975), Daniel Vacek (dva tituly ve čtyřhře v Paříži a jeden ve Wimbledonu, vždy s Kafelnikovem) Martin Damm (US Open 2006, s Paesem), Lucie Hradecká (Paříž 2011 a US Open 2013 s Hlaváčkovou a v témže roce Paříž v mixu s Čermákem) a Iveta Benešová (mix ve Wimbledonu 2011 s Melzerem).

Lucie Hradecká ukazuje pohár za triumf v Paříži 2011

DAVISŮV POHÁR

Čtyři jména svázaná s I.ČLTK jsou úzce spjata se dvěma triumfy v Davisově poháru. U toho prvního byli v roce 1980, kdy Československo porazilo v pražském finále 4:1 Itálii, Jan Kodeš a Pavel Složil jako hráči a Pavel Korda v roli trenéra. Složil strávil na Štvanici jen tři sezony, Kodeš s Kordou ale téměř celý život; první je čestným a druhý zasloužilým členem I.ČLTK.

U druhého vítězství z roku 2012, kdy Berdych a spol. udolali také v Praze Španělsko, byl v týmu v pomyslném dresu I.ČLTK Ivo Minář. Na Štvanici vyrůstal od prvních krůčků, s rodiči bydlel na štvanickém zdymadle a na kurty to měl jen pár metrů. I po ukončení aktivní kariéry zůstal Štvanici věrný, a sice v roli klubového trenéra mládeže.

Mušketýři po letech aneb (zleva) Složil, Šmíd, Lendl a Kodeš, vítězové Davisova poháru 1980

Markéta je díky dvěma velkým finále nejlepší hráčkou v historii klubu; na snímku při zápase Australian Open 2023

Vlastně se divím, že mě mamka v patnácti pustila do Prahy, říká Markéta Vondroušová

NEMĚNILA BYCH

Je krásné hrát v klubu legendárního Jaroslava Drobného. Je báječné potkávat tam u kávy dalšího wimbledonského šampiona Jana Kodeše. A je naprosto úžasné vídat se tam pravidelně s někým, kdo docela nedávno vyhrál olympijskou medaili a hrál finále na Roland Garros. **MARKÉTA VONDROUŠOVÁ**, teď už provdaná **ŠIMKOVÁ**, potvrzuje, že Štvanice je klubem šampionů i v roce 130. výročí založení I.ČLTK.

Od Drobného přes Kodeše k Vondroušové – to zní, Markéto, docela pěkně, ne?

„Jo, moc pěkně (*usmívá se*), jenom mě to takhle nikdy nenapadlo. Beru jako samozřejmost, že sem patřím, Štvanice je pro mě srdcovka. Kdykoli se odněkud vracím, tak se sem těším. Ráda sem zajdu, i když zrovna netrénuju, přirostlo mi to

tady k srdci. A když navíc mamka začala pracovat na recepci...“

Takže tomu chybí už jen maličkost – vyhrát taky grandslam, jako ti dva zmínění pánové.

„Jasně, že je to můj sen a cíl, ale spousta jiných nedosáhla ani tam, kam já. Finále Paříže a „placka“

z olympiády, to je, myslím, docela pěkný... Takže vyhrát grandslam je pořád velký sen a chci si za ním jít, ale kdybych to nedokázala, pořád to nebude úplně špatný.“

A kdyby, tak kde?

„Vždycky říkám, že můj záchytný bod je Paříž. Vyhrála jsem tam juniorku debla,

poprvé se kvalifikovala do hlavní soutěže a pak hrála finále, navíc je to antuka, na které jsem vyrostla. A cítím se tam dobře; asi právě proto, že mám od mládí pěkný vzpomínky. Takže když, tak asi na Roland Garros.“

Je vám teprve třiadvacet, ale hraje na Štvanici už skoro patnáct let; cítíte, že na ostrov tak nějak patříte?

„Beru to přesně tak. Neumím si představit, že bych hrála jinde. Vyrůstala jsem tu, mám tu svoji pohodu, lidi, které ráda vidím, v klubu mi ve všem vycházejí vstříc. A je tady atmosféra, kterou bych jinde nenašla. A nemluví o podmínkách a kvalitě zázemí, to je teď špičkové. Jestli se podaří postavit ještě dva pěkné betony, nebude to mít chybu.“

Na Štvanici hraje od devíti let, ale začínala jste v Sokolově a základy měla odtamtud, je to tak?

„To platí, ale tenistku ze mě začala dělat paní Zemanová. Hodně mi pomohla. Pak se mi věnoval Zdeněk Kubík a od patnácti hraju s panem Hřebcem. Ten mě „utvořil“ a nasměroval asi nejvíc. Jeho přístup, rady a názory na tenis a trénování mi ohromně pomohly. Vlastně s ním hraju dodnes, i když už jen občas. Jsem ráda, že s tím (můj kouč) Jirka Fencel nemá problém. S panem Hřebcem mám prostě klid v duši; on tenis miluje, ale nehroučí se z něj a naučil to i mě. Pořád chci znát jeho pohled, a když spolu hraje, myslím, že nás to baví oba.“

Je to příběh pro film; snad se v Sokolově neurazí, ale holka z venkova, s rodiči, kteří nebyli milionáři a nekoučovali přísátí na plot každý fiftýn, udělala díru do světa.

„Jo jo, je to tak. Naši o tenise nic moc nevěděli. Táta hrál rekreačně, a když vybíral, co bych mohla dělat za sport a vyloučil ty klučičky, vyšel mu tenis. Takže mě šoupl do tenisové školičky v Sokolově. Když jsem pak začala jezdit na Štvanici za paní Zemanovou, nechávali jsme všechno na klubových trenérech. Prostě jsem s dědou přijela, odehrála si svoji sólovku a sparing a zase jsme jeli domů. Až tady jsme se s tenisem začali víc seznamovat a asi i proto do toho trenérům nikdo z rodiny nemluvil.“

Jako žačka jste v klubu občas přespala, později tu měla svůj pokoj; jak na to vzpomínáte?

„Jenom v nejlepším a moc ráda. Nejdřív jsme jezdili na otočku, od mých dvanácti jsme s dědou zůstávali na dva dny. Když mi bylo patnáct, domluvili jsme se, že to tady zkusím zvládnout sama. Jinak to nešlo, do Sokolova jsou to dvě hodiny cesty. Jezdila jsem domů jen na víkendy, vlastně jsme v té době vsadili na tenis. A pak už to nabralo spád...“

Jak jste pražské lekce samostatnosti zvládala?

„Myslím, že docela dobře. Bylo fajn, že tady v té době byly Miri Kolodziejová a Petra Rohanová a že jsme tu měli skvělou partu. A určitě mi pomohlo, že jsem se musela takhle brzy začít starat sama o sebe, naučit se vyjít s kapesným. Když se za tím ohlédnu, vlastně se divím, že to mamka dovolila, musela mít z tolika věcí obavy... Na druhou stranu – ona věděla, že jsme s holkama žádné blbosti netropily a necouraly po nocích. Zašly jsme na jídlo nebo do kina, anebo nám Pepa (Prokeš) dělal diskotéky.“

Povídejte... To zavání báječnými dobami, kdy na Štvanici užívali života pánové Huťka, Šavrdra, Stejskal a spol.

„To zase ne, co jsem slyšela, jejich příběhy jsou neopakovatelné. (směje se) Ale bylo to fajn a nějak nás to utvořilo. Vzpomínám si, jak jsem tady jednu noc zůstala úplně sama; Pepa mi řekl, že musí odejít, zamkl mě tu, zakódoval a já se k smrti vyděšená modlila, aby se nic nestalo. Později jsem od něj dostala klíče od kadeřnictví, respektive od zadního vchodu; to pro případ, že se někdy opozdíme, protože hodinu před půlnocí zamyká a hotovo. Ale využila jsem to jen výjimečně. Nebo si vybavuju, jak jsme se během Prague Open 2015, kdy jsme

// O něco víc mě hřeje finále Paříže. Ale víc bolela olympiáda; příšerné vedro, hrálo se každý den, zkrátka mazec...

Na začátku cesty; v listopadu 2009 na Štvanici

A jako Hráčka aneb gejzír radosti po vítězné fedcupové čtyřhře nad Britkami (s Karolínou Muchovou)

Na Vánoční party 2017 jako nejlepší hráčka klubu; v tom roce vyhrála Prague Open

S olympijskou medailí z Tokia a těmi, kteří jí na cestě k ní pomohli; zleva kondiční trenér Michal Vágner, osudový kouč Jiří Hřebec a tehdejší druhý trenér Jan Mertl

s Miri hrály finále debla, chodily v noci koupat do bazénu. Tehdy byla tak příšerná vedra, že se to zkrátka nedalo, větrák nám na pokoji běžel i v noci. Dneska na to ráda vzpomínám, určitě i holky. To už jsem chodila se Štěpánem a o něco později, v sedmnácti, si pronajala byt...“

Jak jste se vlastně s manželem dali dohromady? Na Štvanici, nebo už dřív?
„Znali jsme se už z turnajů; on hrál v Prostějově, pak v Brně a na Spartě. Jednou jsme se potkali na soustředění v Nymburce, běhali na oválu a asi se mu líbil můj styl, protože tam to začalo. (směje se) A teď jsem Šimková.“

V „lejštech“ se tomu říká změna stavu. Podobná nastala v posledních letech i na Štvanici – spousta nového, moderního navenek i uvnitř, ale pořád je tady cítit ta stoletá historie. Všímate si, i když je to pro vás de facto všední věc?

„Všímám, a nejen, když vidím staré fotky. Uvědomovala jsem si to už jako holka při turnajích CTC mládeže. A pořád mám pocit, že jsme takový rodinný klub, kde vládne pohoda a kde neexistuje závist. Tak nějak to prý bylo i dřív.“

Když jsme u té historie, možná vám něco vyprávěl i Jiří Hřebec?

„Vyprávěl, třeba jak tady hrál Davis Cup. Taky jaký byl rebel, jak po něm lidi šileli, nebo jak nemohl jezdit do ciziny. Jeho

/// S panem Hřebcem mám klid v duši; on tenis miluje, ale nehrouť se z něj a naučil to i mě.

historiky mě vždycky baví. Ale že někdo nemohl vyjet na turnaj, nebo že musel emigrovat, protože se to tady nedalo, to je pro mě dneska nepředstavitelné. V tomhle máme štěstí, že je úplně jiná doba. Taky mi jednou vyprávěl, jak hráli s panem Kodešem, a když šli za stavu 2:2 na sety do šatny, pan Kodeš si dal masáž, zatímco pan Hříbko cigárko, a pak vyhrál.“ (směje se)

Asi všichni v klubu vědí, že mu říkáte přímo láskyplně; jste si po těch osmi letech společného trénování hodně blízko, že?

„Jsem. Asi už je to vztah, který přesahuje tenis. Je to pro mě jeden z nejbližších lidí a kdykoli se odněkud vracím, vždycky se na něj těším. Na to, že poklábošíme a že si zahrajeme.“

Pomohl vám do olympijského finále i do finále Paříže – co z toho vás víc hřeje? A proč?

„Asi ta Paříž. Byli tam všichni, na OH pár hráčů chybělo, i když i tam byla skvělá konkurence a porazila jsem tam dobré hráčky. Grand slam je asi – a nejen pro mě – pořád víc než olympiáda.“

A který z těch dvou úspěchů bolet víc?

„Tokio. Fyzicky určitě; bylo tam vedro, hrálo se každý den, program byl šilenný,

zkrátka mazec... Ale zase to byl jen týden, zatímco na Roland Garros musí člověk udržet koncentraci čtrnáct dní. Na olympiádě jsem ale zase cítila větší tlak; když člověk hraje nejen za sebe, ale hlavně za Česko, je to znát.“

Mimochodem, jak se vám hraje na domácích kurtech? Podle posledního Fed Cupu proti Anglii soudě skvěle, ale...

„...ale vždycky to tak nebylo. V Česku, a na Štvanici tuplem, jsem se zrovna komfortně necítila. Vadilo mi, že tu jsou všichni moji známí, byla jsem nervozní. Ani když jsem vyhrála Prague Open (2017, ve finále s Karolínou Muchovou – pozn.), nezlomilo se to. Teprve po Fed Cupu 2021 v O2 Areně. Taky tam byli kamarádi a známí, celá rodina, měla jsem z toho nervy a bolet mě žaludek. Ale povedlo se to a od té doby jsem si domácí hraní začala užívat.“

A asi taky cítíte, že vám (na Štvanici) většina těch, které tady v týdnu potkáváte, nadšeně fandí, ne?

„Jo a je to fajn. I to, že se s mnohými znám, že když se potkáme, občas někdo něco prohodí. Je příjemné vidět, že lidi z klubu zajímá, jak hraju, že nám závodním hráčům přejí, fandí, pográtulují. Určitě i díky tomu je na Štvanici taková příjemná atmosféra.“

Kapitoly ze slavných dějin I.ČLTK Praha

OÁZA NA OSTROVĚ

Kulisy už jsou veskrze moderní. Stačí však zabloudit pohledem na stromořadí staletých platanů a 130 let dlouhá historie I.ČLTK Praha, nejstaršího českého klubu, který našel domov na Štvanici, začíná ožívat.

Jednomu se vybaví uniforma a knír otce-zakladatele Josefa Cífky, druhému legendární Ladislav Žemla, třetímu wimbledonský šampion Jaroslav Drobný, dalšímu staříčkův centr s původní dřevěnou klubovnou.

Pojďme se ale vrátit na začátek a na jiný pražský ostrov – Střelecký. Právě tam totiž v roce 1893 založil poručík rakouské armády a nadšený propagátor tenisu Josef Cífka I.Český Lawn-Tennis Klub.

Historie I. Č. L. T. Klubu počíná asi v roce 1890 v Brandýse nad Orlicí, kde paní Tylda Rösslerová zřídila vlastním nákladem tenisový court. Hrály tam rodiny Rösslerů, Hořínků, mistr Bendl s dcerou, Fr. Ondříček, České quartetto, Dr. Lohař a j. A právě tento venkovský kroužek byl vlastním a prvním jádrem, ze kterého roku 1893 I. Č.L.T. Klub povstal, píše ve čtvrtém čísle magazínu Tennis Golf Revue v roce 1929 autor vzpomínek na zrod slavného pražského klubu.

První „turnaj lawntennisový“ v Čechách se hrál v Chocni, v zámeckém parku

knížete Kinského, a to už dva roky poté, co Spencer W. Gore vyhrál v červenci 1877 premiéru nejslavnějšího turnaje na světě ve Wimbledonu. Začínaly vznikat první sportovní (i tenisové) kroužky, kterým však rakouské úřady pranic nepřály a ve kterých převládaly spíš společenské než sportovní zájmy. Tenis hrála především německá smetánka a šlechta.

„Bylo mě to nevysvětlitelné, proč někdo z české společnosti se této hře nevěnuje, a pojal jsem již tehdy úmysl založit v Praze české lawn-tennisové středisko.

Z tohoto krásného předsevzetí však tenkrát sešlo následkem mého služebního přeložení ku praporu do Plzně,“ píše ve vzpomínkách Josef Cífka. A tak „trachtaci“ nové hry uspořádal až v roce 1893 v Plzni. A krátce poté, po přeložení do Prahy, stál u zrodu I.ČLTK, prvního skutečně samostatného tenisového klubu v Čechách. O jeho vznik se zasloužil také Josef Rössler-Ořovský; ten podle některých pramenů pronajal už v roce 1892 na Židovském ostrově tři tenisové kurty a založil Český Lawn-tennisový klub, který se za rok spojil s Českým Lawn-tennisovým Cerclem, a tak vznikl I.ČLTK.

Poručík rakouské armády Josef Cífka stál u zrodu I.ČLTK

Takhle to vypadalo při turnaji na Štvanici v roce 1912

Míčový turnaj I. Č. L. T. K. Praha.
Ladislav Žemlák byl nejlépe hráč jak čitná plečnická klubova tenis se hrála.
Uctívám pořadatele a všechny účastníky
16/7/1902

Půvabná fotografie s ještě půvabnějším textem na korespondenčním lístku odeslaném z Prahy 16. července 1902

Skupinka členů I. Č. L. T. K. na počátku minulého století; druhý zprava sedí Josef Rössler-Ořovský

DVOJÍ STĚHOVÁNÍ

Už po dvou letech, na jaře 1895, má klub na osmdesát členů a pořádá první turnaj nazvaný Mistrovství koruny české. Tíží ho však vysoké nájemné, a tak se ze Střeleckého ostrova stěhuje na bývalou závodní dráhu do Holešovic-Buben, zhruba do míst dnešního Strossmayerova náměstí. První klubový turnaj v Bubnech vyhrává Josef Cífka a počet členů I. Č. L. T. K. nadále roste. Dva roky poté

se klub opět stěhuje, tentokrát na ostrov Velké Benátky, dnešní Štvanici.

V Tennis Golf Revue se o tom píše: Postavena byla nová klubovna, zřízeno bylo pět courtů, vše v krásné staré zahradě uprostřed Prahy. To přilákalo klubu opět celou řadu nových členů a jméno I. Č. L. T. Klubu počínalo již mít dobrý zvuk ve sportovním světě i za hranicemi bývalého Rakouska.

Do této epochy už spadají začátky skvělé kariéry bratří Žemlů, kteří později vytvořili jeden z nejlepších deblů v Evropě. Ladislav byl osminásobným mistrem Zemí koruny české, po I. světové válce čtyřnásobným mistrem ČSR ve dvouhře i ve čtyřhře, hrál Davisův pohár a s bratrem Zdeňkem získal v roce 1906 na vložené olympiádě v Aténách bronz ve čtyřhře. Stojí za zmínku, že bratři Žemlové museli hrát pod pseudonymy, protože úřady ani školní činitelé si nepřáli,

aby studující mládež sportovala. A tak Zdeněk Žemla slyšel na jméno Jánský a Ladislav zase na jméno Rázný.

KLUBOVNA DÍKY MECENÁŠŮM

I.ČLTK se stal hned po svém založení členem Anglické lawn-tenisové asociace a v roce 1906 stál u zrodu České lawn-tenisové asociace.

O tři roky později měl už 153 členů, angažoval prvního placeného trenéra Františka Buriánka a jeho členové, zejména bratři Žemlové, sbírali úspěchy. A to i po I. světové válce, ze které se Ladislav Žemla vrátil jako kapitán francouzských legií a pokračoval ve skvělé kariéře. V Davisově poháru hráli po jeho boku i kluboví spoluhráči Karel Ardel a Jaroslav Just, též předseda I.ČLTK i tenisové asociace.

V roce 1926 přibýly na Štvanici další tři kurty a o rok později také centrální dvorec pro pět tisíc diváků. To bylo v době, kdy sbíral úspěchy další vynikající hráč klubu Jan Koželuh, mladší bratr slavnějšího Karla; byl čtyřnásobným mistrem republiky, reprezentoval v Davisově poháru a dvakrát hrál čtvrtfinále Wimbledonu. Měl perfektní techniku a slavný francouzský „mušketýr“ Henri Cochet o něm řekl, že předběhl dobu o dvacet let. Do této éry spadají i úspěšné kariéry Pavla Macenauera, Josefa Síby, Miloše Šolce a Vojtěcha Vodičky.

V roce 1929 byla v areálu postavena nová klubovna za tři čtvrtě milionu korun! „Klubovna tvoří střed dvou pásů hřišť a stadiónu. S haly přístupny jsou v přízemí pánská a dámská šatna, v jižní části jest pamatováno na byt zřízence. První patro jest celé věnováno společenským prostorám,“ vysvětluje v Tennis Golf Revue architekt Šula, projektant klubovny, na jejíž stavbu přispěli ve valné míře mecenáši. Mezi nimi byl i otec nedávno zesnulého pamětníka Jaromíra Bečky (ten do svých 87 let hrál klubové turnaje a světová mistrovství superseniorů) a dědeček bývalého prezidenta I.ČLTK Františka Stejskala.

Že klubu na nové stavbě velmi záleželo, to dokládá i dopis do Ringhofferových závodů, které stavbu prováděly. „Dovolujeme si zdvořile sdělit, že stavíme novou, vskutku reprezentační lawntenisovou klubovnu, která bude největší toho druhu v čsl. republice. K obložení zvenku bude použito modřínového dřeva. Ježto budova bude hojně navštěvována nejen tenisovými hráči a hosty z celé čsl. republiky, záleží nám velmi na tom, aby stavební práce byla provedena prvotřídně. V hluboké úctě...“

I.ČLTK ZA PRVNÍ REPUBLIKY

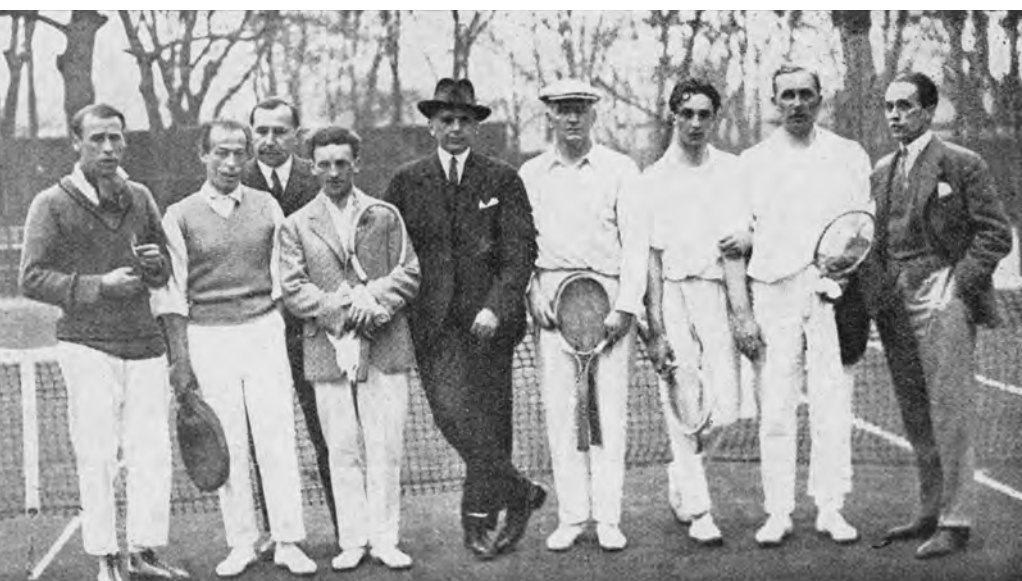
Dřevěná klubovna a původní centrkurt sloužily až do roku 1983, kdy musel starý

areál ustoupit moderní stavbě Centrálního tenisového dvorce. Právě tady, na původním štvanickém centru, se psala valná část historie I.ČLTK.

Před II. světovou válkou a během ní na Štvanici vyrostli či „dorostli“ Ladislav Hecht, wimbledonský šampion Jaroslav Drobný, Bohuslav Hykš, Milan Matouš, Jaromír Bečka, později pak Jiří Javorský, Ján Krajčík, Helena Štraubeová, Olga Mišková a mnozí další.

Prvorepublikový I.ČLTK popsal Jaromír Bečka ve vzpomínkách pro magazín I.ČLTK Revue jako vzorný a fungující klub. Pokud to počasí dovolovalo, začínala prý sezona už na Josefa – 19. března. Na Štvanici díky tomu bývaly první kurty v Praze. A jakmile v zimě uhodil první mráz, dvorce se změnily v kluziště a za dva dny už se hrál hokej.

„Antukové dvorce byly velmi pomalé, upravované ručním válcem, kartáčem a síťovačkou. Lajnovalo se křídou, děravou sběračkou mezi dvěma laťkami, později strojkem na kolečkách,“ popisoval Bečka a při vzpomínce na starý areál se pousmál: „Nesmím zapomenout na dřevěnou boudu, malý domek za dvorcem číslo 1, kterému se říkalo Součkova trucovna – to podle pozdějšího správce, pana doktora Součka. Dost dlouho v něm předtím bydlel Jarda Drobný a říkali jsme mu katovna. Nejen pro Jardův sportovní věhlas byla cílem mnoha fanynek...“

Skupina hráčů a činovníků v roce 1926. Zleva stojí Rodzianko, Soyka, Hykš, Jan Koželuh, dr. Just, Novozélandan Fisher, Stejskal, Žemla a Gerke.

Ladislav Žemla byl šampionem počátku 20. století

Předseda klubu Jaromír Bečka předává cenu za vítězství Jaroslavu Drobnému

ÉRA JAROSLAVA DROBNÉHO

Drobný přišel na Štvanici jako čtyřletý klučina; jeho tatínek Julius, původně c. k. námořník, jenž bojoval v Boce Kotorské a jemuž směli někteří členové říkat familiárně Jůlo, totiž na štvanických kurtech začal správcovat. Na tomto místě nelze jinak, než opět připojit půvabnou vzpomínku Jaromíra Bečky.

„Jůla Drobný byl bodrý energický muž s černým knírkem, menší podsadité postavy, maminka Drobná milá kulatoučká žena s obrovským poprsím. Většinu času trávil v kuchyni, kde to nádherně vonělo, často nám lacino prodala něco k jídlu

a pití. Do půllitru vždycky nalila asi deci žlutočervené vlastnoručně vyrobené ovocné šťávy a sklenici dolila vodou z kohoutku. Dodnes si pamatuji, jak báječně tenhle její nápoj chutnal... Jůla vládl v areálu pevnou rukou. K úpravě dvorců měl pomocníka jménem Vilda. Žádné telefonické rezervace dvorců nebo tabule se štítky tehdy neexistovaly; kdo chtěl hrát, musel nejprve najít Jůla a sdělit mu své přání. A on, zcela suverénně, aniž by si cokoli zapisoval, každému řekl, kdy a kam si může jít zahrát.“

Jaromír Bečka vzpomínal velmi rád i na Jaroslava Drobného, s nímž odehrál

spoustu zápasů a tréninkových setů. „Jarda měl ohromný talent, a nejen na tenis,“ říkal muž, jehož tatínek, někdejší předseda I.ČLTK, zachránil během druhé světové války Drobného i další tenisty před totálním nasazením v Říši, když je zaměstnal ve své továrně MEVA. „Kvůli válce ztratil pět nejlepších let, od devatenácti do čtyřia dvaceti. Přesto byl potom dalších deset roků jedním z nejlepších tenistů na světě,“ vzpomínal Bečka s úctou na přítele, wimbledonského šampiona z roku 1954 a dvojnásobného vítěze Paříže. „Jarda u nás celých pět válečných let neměl soupeře. My všichni jeho kamarádi jsme ale věděli, že mezi sebou máme sportovního génia a ochotně jsme se podřizovali jeho plánu, jak se udržovat ve formě. A parta kolem Jardy, ta byla úžasně stmelená a kamarádská, nikdo nikomu nezáviděl.“

KLADIVO KOMUNISMU I ÚSPĚCHY

Každý, kdo chtěl hrát v Čechách za války a krátce po ní tenis nebo hokej na nejvyšší úrovni, musel do Prahy – na Štvanici. Případně do konkurenčního LTC na Letné. Tak přišel z vinohradského Rapidu i nadějný patnáctiletý Jiří Javorský. „Jirka se na Štvanici rychle zlepšoval. Měl výborný pohyb a perfektní techniku. Zejména jeho stopbaly, prohozy, loby a výborná hra u sítě diváky bavily. Snad jedině, co jeho tenis postrádal, byla razance. Nebýt toho, mohl dosáhnout ještě pronikavějších úspěchů,“ vzpomínal na něj Bečka.

Stará štvanická klubovna z roku 1929

Forhendový volej Pavla Kordy

PREZIDENTI I. ČLTK PRAHA OD ROKU 1893

Karel Cífka

Josef Rössler-Ořovský

Mag. Pharm. Antonín Toman

JUDr. Václav Důras

Marian Rombald z Hochinfelsen

Adolf Solnář

PhDr. Jaroslav Just

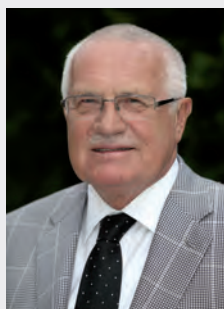
JUDr. Eduard Just

Karel Robětín
(1929–1938)Ing. Jaromír Bečka
(1938–1948)JUDr. Vladimír Štůla
(1948–1956)

Bedřich Syřínek
(1957–1966)

JUDr. František Cvetler
(1966–1969)

Ing. Miroslav Nárovec
(1980–1986)

Ing. Eduard Vít
(1969–1971)JUDr. Václav Kliment
(1972–1980)Ing. Jan Kodeš
(1987–1990)Ing. František Stejskal
(1990–2011)Prof. Ing. Václav Klaus CSc.
(2011–2022)Ing. Petr Šimůnek
(2022 –)

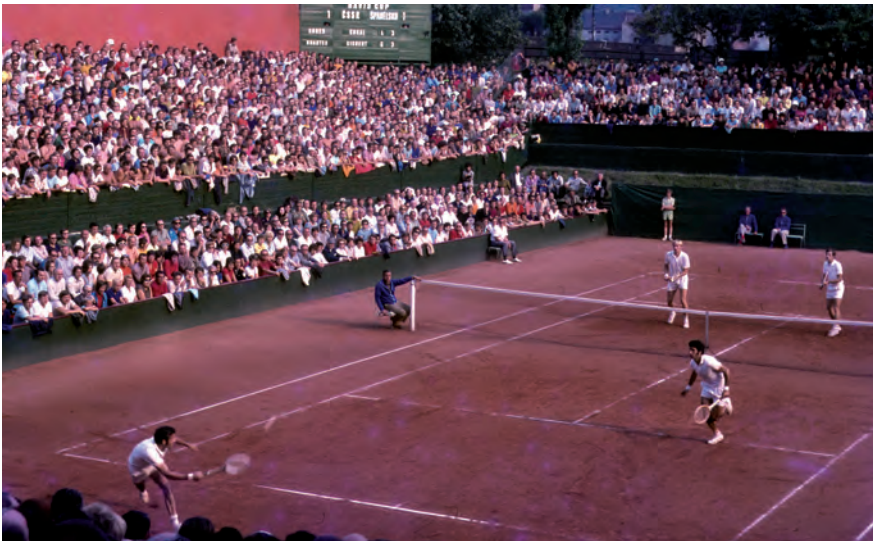
ZAKLÁDAJÍCÍ ČLENOVÉ KLUBU

MUDr. A. Baštyř, císařský rada, Praha
 Josef Cífka, c. a k. setník, Sanok, Halič
 Karel Cífka, soukromník, Praha
 J. Goldschmidt, velkoobchodník, Praha
 Josef Hamerník, velkostatkář, Praha
 Marian šl. z Hochinfelsů,
 majitel velkostatku, Praha
 JUC. J. John
 JUDr. Josef Kašpar, Kladno
 JUDr. Jaroslav Lohař, advokát, Jičín
 Arthur Pflanzler, majitel pivovaru, Praha
 Josef L. Rössler-Ořovský,
 velkoobchodník, Praha
 Mag. Pharm. Antonín Toman,
 býv. lékárník, Praha

ČESTNÍ ČLENOVÉ

Josef Cífka, c. a k. setník, Sanok, Halič
 JUDr. Václav Důras, advokát, Praha
 Dr. Jiří Guth, c. k. profesor a předseda
 Českého výboru pro hry Olympické, Praha
 Marian šl. z Hochinfelsů,
 majitel velkostatku, Vodlochovice
 Josef L. Rössler-Ořovský,
 velkoobchodník, Praha
 Josef Šeyd, obecní starší a městský rada, Praha
 Ing. Ludvík Šimek,
 prof. České vysoké školy technické, Praha
 Mag. Pharm. Antonín Toman,
 býv. lékárník, Praha
 Jindřich rytíř Vojáček, viceprezident
 c.k. místopředsedství, Praha

Prof. Ing. Václav Klaus, CSc. (1941), druhý
 prezident České republiky po listopadu 1989
 (2003–2013), v letech 1992–1998 předseda
 vlády ČR, prezident klubu v letech 2011–2022.
 Ing. Jan Kodeš (1946), dvojnásobný vítěz French
 Open (1970 a 1971), vítěz Wimbledonu (1973)
 a dvojnásobný finalista US Open, člen vítězného
 družstva ČSSR v Davisově poháru v roce 1980;
 nejlepší domácí Sportovec roku 1973. V letech
 1994–1998 prezident Českého tenisového svazu.
 Jaroslav Drobný (1921–2001), dvojnásobný vítěz
 Paříže (1951 a 1952) a trojnásobný finalista,
 vítěz Wimbledonu (1954) a dvojnásobný finalista,
 mistr světa v ledním hokeji (1947) a stříbrný
 ze ZOH ve Sv. Mořici 1948.

Zaplněný starý centrkurt při daviscupovém utkání proti Španělsku v roce 1971; vzadu Kodeš a Kukul, na bližší straně dvorce Orantes a Gisbert

Manželé Součkoví a jejich Bobík patří neodmyslitelně ke klubové historii

Vrstevníci Javorského byla Věra Suková-Pužejová. Ta přišla z Plzně nejprve do pražského ATK, Armádního tělovýchovného klubu (*později Ústřední dům armády a ještě později Dukla – pozn.*), a odtud přestoupila do I.ČLTK. Na Štvanici z ní pod trenérským vedením Pavla Bendy a díky nesmírné pílí vyrostla hráčka světové špičky a finalistka Wimbledonu 1962.

Komunistický Vítězný únor 1948 dopadl také na I.ČLTK. V roce 1949 byl klub začleněn jako oddíl tenisu pod Sokol Jinonice a později do TJ Motorlet Praha. „Už od začátku roku 1948 jsem poznával,

že zdánlivý klid doma končí. Samotný Únor pro mě nic neznamenal, nikdy jsem nebyl členem žádné politické strany. Brzy jsem však zjistil, stejně jako mí přátelé, že nás nikdo nenechá stát stranou, že nám bude přesně předepisováno, jak se máme chovat a co máme dělat,“ vzpomíná na ty chvíle v knize *Můj osud Drobný*. Jeho tušení se naplnilo, a tak v červenci 1949 zůstal ve švýcarském Gstaadu, když neuposlechl nařízení, aby se neprodleně, uprostřed rozehraného turnaje, vrátil do vlasti. Emigrace pro něj byla jedinou možnou volbou, pokud chtěl být tenisovým šampionem.

Po sportovní stránce však I.ČLTK po prvotní stagnaci prožíval velmi úspěšné období i v době komunismu, když postupně získal jedenáct titulů mistra republiky! V sestavě ligového týmu tehdy hráli Javorský, Pavel Korda, Štrobl, Krajčík, Nečas, Benda, Široký, Suková-Pužejová, Gazdíková, v dalších letech pak sourozenci Kodešovi, Medonos, Pavel Huťka, Stejskal, Krásný, Týra, Neumannová, Pikorová...

To už je kapitola, pod kterou je podepsán Dopravní podnik Praha. Ten v roli jakéhosi socialistického „sponzora“ vytvořil

Legendární trenér školičky Karel Semerád obklopen malými svěřenci. Děti trénovaly pod jeho dohledem na dvorci číslo 9, kde stály i dvě oboustranné odrazové stěny.

Hráčkou I. ČLTK byla také Věra Suková-Pužejová, finalistka Wimbledonu 1962

Debl v podání zkušeného Jiřího Javorského a tehdy mladického Jana Kodeše

Pavel Hutka, jedna z hráčských osobností I. ČLTK

materiální předpoklady k tomu, aby se I.ČLTK, tehdy TJ Dopravní podnik Praha, vrátil na výsluní. Podobně jako dřív Motorlet, kam někteří hráči chodili do zaměstnání, také Dopravní podnik některé tenisty zaměstnal. To už ale vysloveně fiktivně. „Sportovci si tehdy do podniku chodili jen pro výplaty. Samozřejmě, že se o tom vědělo, ale kdyby do toho býval někdo šlápl...“ vzpomínal na tu dobu Václav Kliment, předseda I.ČLTK v těžkých dobách normalizace. Ač nestraník, byl šéfem Závodu dopravy a mechanizace v Dopravním podniku a přinesl tehdy klubu v mnoha směrech

vítanou pomoc. Stál i za stavbou první štvanicé haly: tehdejšího ředitele národního podniku Výstavnictví totiž přesvědčil ke stavbě pavilonu v sousedství dnešní magistrály, ve kterém se v létě konaly výstavy a v zimě hrál tenis. V hale se hrálo asi čtyři roky, poté ji nahradila první nafukovačka.

FINÁLE PMEZ

V roce 1975 získal klub další mistrovský titul a o rok později postoupili muži v sestavě Hutka, Složil, Šavřda, Jankovský, Týra a Seifert až do finále PMEZ v Paříži

(v Evropě se hrály ligové soutěže mužů a žen odděleně). V I.ČLTK byla v té době i mimořádná parta, stejně jako za éry Jaroslava Drobného; většina členů včetně špičkových hráčů v klubu trávila téměř veškerý volný čas a po trénincích se skvěle bavila.

„Na sedmdesátá léta na Štvanci vzpomínám moc rád,“ říká dlouholetý člen klubu Tomáš Vydra a mnozí vrstevníci mu dávají za pravdu. A nejen proto, že klub žil tehdy tak bohatým (a bouřlivým) společenským životem, že mnozí pamětníci používají spojení

Mistr ligy 1966: zleva Javorský, Medonos, Pinterová-Neumannová, Vopičková-Kodešová, Kodeš a Štrobl

Vítězný prvoligový tým z roku 1975. Zleva předseda I. ČLTK Kliment, Pikorová, Jankovský, Vopičková-Kodešová, trenér Hlaváček, Hüblerová, Složil a šéftrenér Konrád, zleva sedí Hutka, Týra a Šavřda.

Starý centrkurt před demolicí v roce 1983

Při povodních v roce 2002 byl celý areál zaplaven

„konstantní večírek“. „Štvanice, to byl v onom komunistickém marasmu ostrov svobody. Jsem rád, že duch toho výjimečného místa tady pořád je. A není to jen geniem loci, ale hlavně lidmi, kteří sem roky patří,“ říká Vydra.

Právě z pověstných štvanických večírků a díky inspiraci, kterou přivezl v devětasedmdesátém z turnaje v Nice Pavel Huťka, se zrodil soubor Tendiv – štvanické tenisové divadlo. Kdo neviděl aspoň jedno představení amatérského souboru, neuvěří,

jaké legrácky a gagy zažila stará klubovna a poté i nová restaurace. Stojí za zmínku, že mezi třicítkou amatérských herců se později objevili i Milan Šrejber a (jako host) Karel Nováček.

Koncem 70. let a později hájili barvy I.ČLTK mj. Hřebec, Vojtíšek, Werner, Skuherská, Skronská, Holíková, Šrejber, Štělba, Ríkl, Damm, Daniel Vacek, Bobková, Štrnadová... Ti mladší z nich už „starou Štvanici“ nezažili. V roce 1983 byla totiž současně se stavbou metra pod řekou Vltavou zahájena demolice

starého areálu a výstavba nového; o slavnostní otevření se o tři roky později postaral Pohár federace. Praha i klub získaly moderní tenisový areál, o což se velkou měrou zasloužil Jan Kodeš, wimbledonský vítěz z roku 1973. Ten prožil v I.ČLTK první část skvělé kariéry – ve dvaadvaceti totiž přestoupil na Spartu, kde hrála jeho první žena Lenka.

„Na Štvanici jsem přišel ve třinácti letech spolu se sestrou z Dukly Karlín. Začínal jsem tady podzemními brigádami,“ usmívá se Kodeš.

Tendiv: Magda Zemanová a Jan a Ivana Rybínovi

Společné foto členů při Vánočním večírku v Letenském zámečku

Moderní centrkurt, který měl premiéru při Poháru federace v roce 1986

„Trénovali jsme pod dohledem pana Semeráda a – hlavně na zdi. V zimě v šatně, když jsme od zdi odstěhovali skříňky, od jara na dvorci číslo devět; to byl poslední kurt u vchodu vyhrazený pro trénink dětí. Stály tam dvě oboustranné odrazové stěny.“

Nový stadion, u jehož zrodu stál začátkem 80. let právě Kodeš, jenž o pár let dřív ukončil úspěšnou kariéru, přinesl nové možnosti – například konání několika ročníků špičkového světového turnaje mužů i žen. A také komplikace, to kvůli pozdějšímu složitému dělení

majetku mezi tenisový svaz a I.ČLTK. Jeho podoba navíc některým členům klubu-tradicionalistům tak trochu leží v žaludku. S betonovou modernou totiž zmizel i kus tradic a historie.

„Pro klubový život, který by navázal na někdejší atmosféru, si dokážu představit lepší prostředí,“ říká bývalý prezident I.ČLTK František Stejskal, v jehož rodině se členství i funkcionářství v klubu dědí už po několik generací. „Velmi dobře si vzpomínám, jak si členové klubový život užívali v letech, kdy jsem byl malý kluk, i v době temna,

kdy komunisté spoustu lidí přinutili změnit profesi. Takhle přišel na Štvanici třeba pan doktor Souček, advokát. Život ho tak přiskřípl, že odevzdal byt v Pštrossově ulici a bydlel a spravoval na Štvanici. Právě na tenise se scházela inteligence a klub byl v tomto směru doslova oázou.“

Právě Stejskal byl v roli prezidenta klubu hlavním protagonistou snah, aby na Štvanici fungoval i v moderní době klubový život a aby I.ČLTK zůstala sportovně-spoločenským klubem, který si pamatuje z mládí.

Tým seniorů vyhrál v poslední dekádě čtyřikrát finále CTC

Jonáš Forejtek, vítěz juniorky US Open 2019

Společné foto babytenistů při jednom z tradičních turnajů; vpravo jejich organizátor Jan Pecha

Karolína Muchová, semifinalistka Australian Open 2021

BOJ O TRADICI TRVÁ

Snahu o společenskou a sportovní vyžití členů podporuje vedení klubu i nadále, ať už díky dlouholetému manažerovi I.ČLTK Vladislavu Šavrdovi nebo nynějšímu prezidentovi klubu Petru Šimůnkovi. Ten vystřídal v létě roku 2022 v prestižní funkci po jedenácti letech Václava Klause a je zároveň viceprezidentem Centenary Tennis Clubs – Sdružení stoletých klubů, kam I.ČLTK jako jediný domácí klub patří.

„Společenské vyžití má na Štvanici ohromnou tradici, jen z vlastních vzpomínek bych mohl napsat knihu,“ usmívá se Šavrda, sám jeden z protagonistů zmíněného tenisového divadla (Tendiv). „V dobách mého mládí jsme se na Štvanici pravidelně scházeli, třikrát týdně jsme hráli fotbálek, ať svítlo sluníčko, pršelo či mrzlo, slavili jsme společně narozeniny, užívali si silvestrovské party a představení Tendivu. Mladší generace už ale na takový klubový život nenavazuje; zřejmě za to může doba, která přináší jiné výzvy a aktivity.“

Přesto se vedení klubu neustále snaží přimět členy k častějšímu setkávání než jen při Vánočních večírcích, mikulášské

nadílce, společném obědě na Štědrý den a klubových turnajích v deblu. Naposledy se ujal populární Hospodský kvíz – členové všech generací se při něm během roku sešli při klubových turnajích hned dvakrát a užili si spoustu zábavy.

„Jsem rád, že držíme některé sportovní tradice. Na Štědrý den se každoročně koná turnaj „dřeváků“; kluci přijdou v dobovém oblečení, opráší dřevěné rakety a připomenou si doby dávno minulé. Dlouhou historii mají klubové turnaje v deblu i golfový turnaj členů a přátel klubu. Naopak kdysi velmi atraktivní hendikepový turnaj, při kterém se scházeli nejlepší hráči klubu s amatéry, se už roky nekoná; důvodem je především stále nabitější turnajový program těch nejlepších hráčů ve všech kategoriích. Možná ale zavane čerstvý vítr díky novému kurtu na padel, který členům nabídne další zajímavé vyžití.“

DVA TITULY A NOVÉ TALENTY

Za poslední dekádu se výrazně proměnil i štvanický areál. Srdcem klubu se stal malý centrkurt, který prošel velmi podařenou dostavbou. Díky zásadní rekonstrukci a přístavbě „podkovy“

na jeho ochozu získal klub všestranné moderní zázemí. Na Štvanici je nové fitness centrum, rehabilitace s fyzioterapií a wellness, lékařská ordinace, zrekonstruované šatny a vestibul, obchod a servis, klub získal moderní kanceláře s výhledem na celý areál. Méně na očích jsou nové kurty za Negrelliho viaduktem, naopak vidět by měla být plánovaná lehká kondiční hala, která ještě vylepší možnosti tréninku.

Zajímavým sportovním impulsem byl příchod nového sportovního ředitele Petra Vaníčka v roce 2018. Štvanice hned vzápětí získala extraligový titul (po dlouhých 28 letech) a poté ho dokázala obhájit. „Petr se pod titul podepsal hodně výrazně, už jen tím, jak pomohl tým stmelit,“ komentoval Vaníčkovu roli při prvním úspěchu, celkově patnáctém v historii klubu, Jan Hernych, tehdejší opora družstva. Právě zlepšená komunikace a empatie pomohla závodnímu tenisu; také s příchody nových hráčů včetně dotaženého přestupu talentovaného Jonáše Forejtky, juniorské světové jedničky a vítěze juniorky US Open 2019, který na Štvanici od dětství trénoval, nebo semifinalistky Australian Open 2021 Karolíny Muchové.

ZASLOUŽILÍ ČLENOVÉ I. ČLTK PRAHA

JUDr. Jaromír Bečka, Ing. Pavel Benda, Gustav Bürgermeister, Jiří Javorský, Ladislav Hecht, Jiří Hřebec, Ing. Pavel Huťka, JUDr. Václav Kliment, Pavel Korda, Marie Neumannová-Pinterová, Vladislav Šavrda, Ing. Petr Šimůnek, Miloš Šolc, Milan Šrejber, Petr Štrobl, Ing. Ladislav Týra, Vlasta Vopičková, Renata Wikartová, Ing. František Stejskal, Jana Pikorová, Magdaléna Zemanová, Ing. Iva Šimůnková-Budařová, Martin Damm, Sandra Kleinová, Jan Hernych, Ing. Jan Vacek, Milan Vopička

Vladislav Šavřda řídí klub jako manažer už dvacet let!

Co se naopak roky nemění, to je stále bohatý kalendář sportovních akcí, které I.ČLTK pořádá. Na Štvanici se každoročně hraje množství turnajů mládeže od kategorie babytenisu po juniory, ale také prestižní turnaje dospělých. Světové turnaje ATP/WTA Tour pořádané v 80. a 90. letech svazem jsou sice historií,

klub však drží dlouholetou tradici I.ČLTK Prague Open, ATP Challengeru hraného často v kombinaci s menší akcí WTA či ITF žen. Právě díky Prague Open a souběžně hraným exhibicím se na Štvanici ukázala spousta bývalých, současných i budoucích hvězd od Navrátilové, Cashe, Mustera či Ivaniševiče s Krajčkem až po Berasateguiho, Monfilse, Wawrinku, Kvitovou, Azarenkovou či Zvonarevovou, nepočítaje v to nejlepší hráče klubu.

ŠTVANICE PLNÁ DĚTÍ

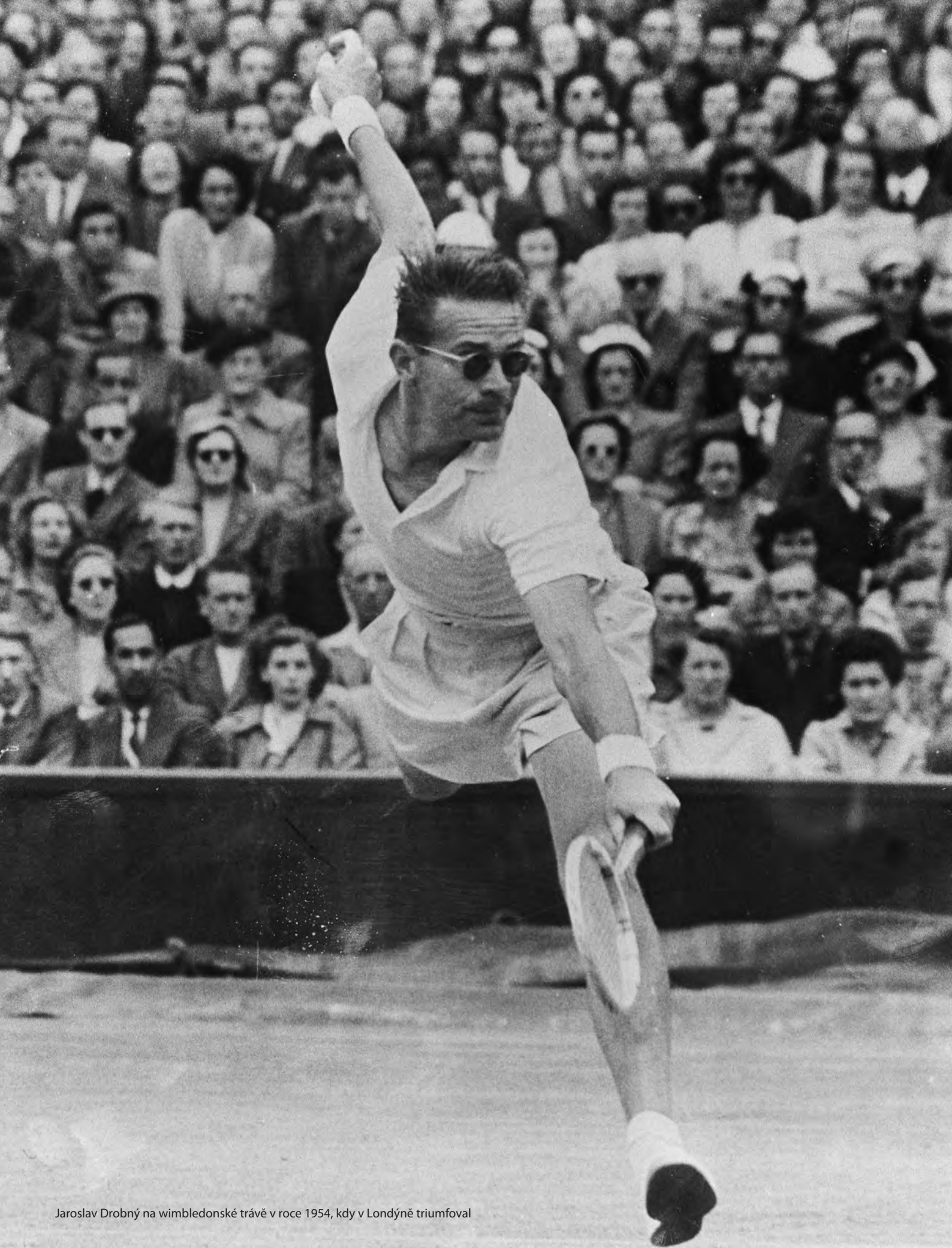
Skvělé podmínky mají na Štvanici ti nejmladší. K rozmanitosti tréninku přispívá každoročně léto plné kempů, kde mohou hrát, co hrdlo ráčí. Totéž platí o turnajích; pro kategorii babytenisu klub chystá vždy v zimě i v létě sérii turnajů pro chlapce i dívky zakončenou Masters. Pod perfektní organizací je podepsán vedoucí trenér tenisové školy Jan Pecha. Jeho recept – nabídnout dětem

během turnaje i zábavu a motivaci, a to nejen ve formě lákavých pohárů, funguje skvěle.

I.ČLTK má i v posledních dekadách spoustu reprezentantů. Jeho dobré jméno šířili či stále šíří stříbrná z OH 2021 a finalistka Roland Garros 2019 Markéta Vondroušová, dvojnásobná olympijská medailistka, trojnásobná grandslamová šampionka v deblu a mixu a pětinásobná vítězka Fed Cupu Lucie Hradecká či semifinalistka Australian Open 2021 Karolína Muchová. Také bývalí stabilní hráči širší světové spíčky Ivo Minář, vítěz Davis Cupu 2012, Jan Hernych nebo Jan Vacek. A zatímco Markéta s Karolínou stále věří, že mají spoustu skvělých úspěchů teprve před sebou, Minář s Hernychem a Vackem už načali trenérskou kariéru, přičemž první dva nedávno omladili zkušený trenérský tým ze Štvanice. Možná je to jeden z předpokladů dalších hráčských úspěchů klubu se sto třicet let dlouhou historií.

Tým I.ČLTK, který vybojoval extraligový titul v roce 2019: zleva Ondřej Krstev, Jan Šátral, Václav Šafránek, Robin Staněk, Martin Kližan, Tereza Martincová, Markéta Vondroušová, Karolína Muchová, Nastja Detiuc a Jonáš Forejtek.

Jaroslav Drobný na wimbledonské trávě v roce 1954, kdy v Londýně triumfoval

Jan Kodeš: Mít Jardův servis, vyhrál jsem o pět grandslamů víc

S GENY ÚTOČNÍKA

ANEB LEGENDA O LEGENDĚ

Jeden z nich už tomu druhému komplimenty skládat nemůže. Bohužel. Legendární hráč I. ČLTK Praha a wimbledonský šampion z roku 1954 **JAROSLAV DROBNÝ**, skvělý tenista i hokejista, jehož v roce 1949 přinutil komunistický režim emigrovat, zemřel na začátku nového tisíciletí v Londýně ve věku nedožitých osmdesáti let. To jeho následovník **JAN KODEŠ**, vítěz Wimbledonu 1973 a stejně jako Drobny dvojnásobný šampion z Paříže, na svůj velký vzor ze stejného klubu vzpomíná. A dělá to s radostí.

Jan Kodeš líbá pohár v All England Clubu v roce 1973, 19 let poté...

K prvnímu setkání dvou šampionů, které dělilo pětadvacet let, celá generace, došlo symbolicky – ve Wimbledonu. Jan Kodeš tam v roce 1964 přijel jako nadějný junior a hned se probojoval do semifinále. Možná i díky tréninku na trávě, který mu v Londýně před začátkem turnaje umožnil právě Jaroslav Drobny.

„Když nás představili, cítil jsem pochopitelně úctu a respekt. A podáním ruky to pro tu chvíli skončilo. Jenomže pak se Drobny ozval, a jestli už jsem prý hrál na trávě. Když jsem řekl, že ještě nikdy, vzal mě do jednoho ze tří nejbohatších londýnských klubů, kde byl členem. Byl to Hurlingham Tennis Club, kde byly stejně nádherné travnaté kurty jako v All England Clubu. Díky členství mě tam mohl protáhnout a já si tak prvně zahrál na trávě,“ vzpomíná Kodeš.

K bližšímu seznámení však mezi oběma velkými šampiony došlo až později, kdy byl Drobny Kodešovi rádcem. Pomohl mu i při triumfální cestě za wimbledonským titulem.

„Jarda hrál podobným stylem jako Brit Roger Taylor, který na mě čekal v semifinále. Navíc byl stejně jako on levák. Šel jsem proto za ním a vyzvídal, čím bych mu nejvíc ublížil, co sám Drobny neměl jako hráč rád. Ptal jsem se, co bych měl hrát, kam returnovat, kam v důležitých momentech servírovat, kam hrát první volej. Tehdy mi řekl velmi důležité věci, které mi pomohly.“

Jejich styly se od sebe dost lišily. Zatímco Drobny měl skvělý servis a prosazoval se útočným a technickým tenisem, Kodeš byl lepší a agresivnější ve hře zezadu. Chvála Drobneho leváckého podání se zdá být až nadsazená, nicméně Kodeš na ní trvá.

„Jarda byl útočník typu Fräsera, Roche, Piliče, Ivaniševiče nebo Llodry. Jeho servis byl jedním slovem fantastický; takový kdybych měl,

vyhrál bych o pět grandslamů víc,“ říká o velké zbrani Drobneho a popisuje: „První podání, to byla rána, druhé levácká zatačka. Podle mého názoru měl Drobny lepší servis než Connors nebo Nadal. Měl neuvěřitelný švih. K tomu byl výborný na síti, měl výtečný volej a jako každý levák i forhend. Z bekhendu hrál spíš technické čopované returny pod nohy a prohozy podél sítě. Taky uměl účinný lob. Jeho největší zápasy jsem ale sledoval jen v historických záznamech, na turnajích už jsem ho měl možnost vidět jen v zápasech seniorů.“

Je to jen nadsázka, ale kdyby se ti dva potkali v nejlepších letech na dvorci, musel by to být skvělý souboj. Útočník a servisman Drobny proti Kodešovi, který měl výtečný return a byl silný při prohozech. „Na trávě bych asi prohrál, ale na antuce možná vyhrál,“ usmívá se nad spekulací Kodeš.

// Jarda byl útočník typu Fräsera, Piliče, Ivaniševiče nebo Llodry. Jeho servis byl fantastický, měl neuvěřitelný švih.

Jaroslav Drobný a Australan Ken Rosewall před finále Wimbledonu 1954

A když je řeč o returnech, vybavuje si další moment. „Vzpomínám, jak mě jednou Jarda v Londýně sprdnul. Povídá: Nemlať do toho tolik! Dej return hlavně

do kurtu, pak ať se stará ten druhý! Ať se stará soupeř, to znamenalo, ať ho nechám hrát volej, ať ukáže, co umí. Vštěpoval mi, že na trávě se nemůžu z returnu snažit o zázraky a zbytečnými chybami dávat soupeři fiftýny zadarmo.“

Když se pak Kodeš s Drobným více sblížil, pochopil i některé zásadní momenty jeho života. „Bohužel jsem měl pocit, že Jarda nebyl příliš šťastný. Myslím, že ho emigrace silně poznamenala, a nedivím se tomu. Když se v devětačtyřicátém rozhodli s Černíkem na turnaji v Gstaadu emigrovat, protože z domova přišel příkaz, aby se okamžitě vrátili, všechny sliby západních funkcionářů, že se o něj postarají a snesou mu modré z nebe, byly ty tam. Když to potřeboval, vykašlali se na něj. Najednou byl tzv. stateless, bez občanství. Nemohl dostat vízum, protože mu vypršela platnost pasu, měl jen papír, na který do některých zemí nemohl vycestovat. Nikdo mu nechtěl dát pas, natož občanství. Teprve egyptský král Faruk, který ho viděl hrát, ho pozval na turnaj do Alexandrie, kde Drobný vyhrál, a nakonec ho zbavil trablů. Jarda potom trénoval jeho dceru a ze dne na den dostal občanství. Wimbledon už vyhrál jako Egyptan,“ přibližuje Kodeš a dodává, že se mu nelíbí, když se Drobného úspěchy zužují pouze na Wimbledon.

„Jarda vyhrál dvakrát Paříž, třikrát za sebou Řím, taky Monte Carlo, ve Wimbledonu byl už předtím dvakrát ve finále, prohrál se Schroedrem

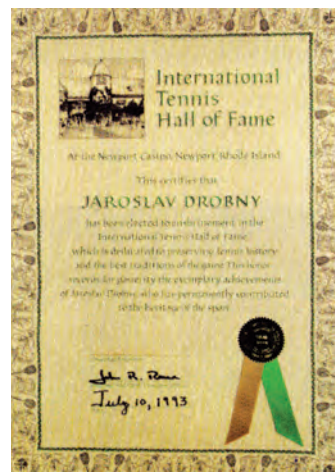
a Sedgmanem. Paradoxně vyhrál až na stará kolena, na poslední chvíli, bylo mu třiatřicet.“

A ještě něco Kodeš prozrazuje: „V Americe nehrál rád, vadilo mu, že diváci při hře hráče ruší, jsou hluční. Občas si na jejich adresu ulevil, štvál ho. I proto byl dvakrát ve Forest Hills „jen“ v semifinále, jednou ho tam porazil legendární Pancho Gonzales.“

Podle Kodešových slov strávil Drobný podzim života ve smutku. Zřejmě cítil nevděk a nepochybně strádal, protože nemohl navštěvovat maminku, která žila v Praze; té nakonec nesměl přijet ani na pohřeb. I proto zřejmě od emigrace odrazoval Kodeše, který dostal také několik nabídek, aby z komunistického Československa odešel.

„Francouzi mi nabízeli prostřednictvím Pierra Darmona skvělé podmínky už v osmašedesátém, když jsem na Roland Garros prohrál pětisetovou bitvu s Rochem. Ale Jarda Drobný mi říkal, o čem emigrace je, několikrát opakoval, ať zatnu zuby a vydržím. Varoval mě i před tím, že by to mohlo ovlivnit moji kariéru, že to pro dvaadvacitiletého hráče není správná cesta. Hodně mě v tomhle směru ovlivnil.“

Jednu věc měly obě legendy českého – a štvanického – tenisu společnou. Diplomacie nebyla jejich šálkem čaje, i nepříjemné věci říkali pěkně na rovinu. Kodeš se při téhle zmínce

Drobného trofeje, které se v roce 2002 dražily v Sotheby's: zleva tři poháry, respektive jejich kopie, které tehdy dostával vítěz – Renshaw Cup, Prezidents Cup a Challenge Cup. Zcela vpravo certifikát přijetí do Mezinárodní tenisové síně slávy

// Je dobře, že má Jarda ve vestibulu na Štvanici pamětní desku. Jenom je škoda, že se jí nedožil, že jsme to neudělali daleko dřív.

usmívá. „Jarda byl ale taky prudas. Kdo ho neznal, byl někdy překvapený. Občas se dokázal rozčilit zničehonic, i kvůli maličkosti. Žbrblal i na to, že toho v „nové“ době tenisté za velké peníze předvádějí málo. A vzpomínám si, že kritizoval i Lendlůva kouče Tonyho Roche, že ve finále proti Cashovi hrál Ivan špatně takticky a chodil až příliš často k síti, kde měl problémy s nízkými voleji. Kdyby prý hrál svou hru, vyhrál!“

Drobný byl v Londýně i stranou starých kamarádů. Přátelil se sice s londýnskými Čechy Milošem Vainerem a Františkem Novákem, ale kromě nich už mu zůstaly jen návštěvy, které přijížděly zpravidla za tenisem.

„Málokdo si dovede představit, jak smutné byly poslední měsíce Jardova života,“ říká Kodeš. „Do poslední chvíle se o něj starala taky golfistka Lady Louisa Abrahams, bývalá přítelkyně.“ A pak nechápavě zakroučí hlavou: „Nerozumím tomu, proč po jeho smrti olympijský výbor nebo tenisový či hokejový svaz neměly zájem o jeho věci, které se dražily v aukční síni Sotheby's. Byly tam jeho

Jaroslav Drobný s pohárem pro vítěze Wimbledonu

Vydraženo bylo i sedm Drobného raket, se kterými dobýval svět

rakety, poháry, hokejové medaile... Víím, že jeho brýle koupilo wimbledonské muzeum, Jarda byl první brýlatý šampion v turnaji. A taky víím, že kopie jeho wimbledonského poháru je v Česku. Aspoň to, podařilo se mi to zařadit

za pět minut dvanáct,“ říká Kodeš. Pak se na okamžik odmlčí a po chvíli ještě dodá: „Je dobře, že má Jarda ve vestibulu na Štvanici pamětní desku. Jenom je škoda, že se jí nedožil, že jsme to neudělali daleko dřív.“

Dokonalá nástavba aneb ze 70. let minulého století do současnosti

ZÁZEMÍ NOVÉ DIMENZE

Odkaz praotců-zakladatelů je tím, co dělá I.ČLTK vskutku výjimečným. Klubů s moderním zázemím, množstvím kurtů a podmínkami pro závodní i rekreační a dětský tenis je v Česku několik, žádný však nemůže nabídnout tak úžasnou historii jako I.ČLTK. Štvanice ovšem žije žhavou současností; a až budou příští generace hodnotit zásluhy těch, kdo klub vedli na začátku druhého tisíciletí, nepochybně jim ukáží palec nahoru. Když za nic jiného, za povedenou dostavbu a rekonstrukci malého centru naprosto právem.

V roce oslav 130. výročí založení klubu se mohl dlouholetý manažer I.ČLTK Vladislav Šavrdra ze své nové kanceláře s uspokojením podívat z okna. Neuzavřený prsteneček, který vykroužila nástavba malého centru, pozvedl areál po všech stránkách; zvenčí vizuálně, uvnitř do zcela jiné dimenze.

„Takhle nějak jsem si nástavbu představoval, když jsem před devíti deseti lety na ochoze vyměřoval a snažil se

odhadnout, co by se mohlo do nového patra vejít. Nečekal jsem ale, že to bude designově tak povedené,“ říká Šavrdra, muž spojený s tenisovým ostrovem od dětství, a přiznává, že o možnosti dostavby přemýšlel dlouho. „Jinou šanci jsme ani neměli; na Štvanici totiž nelze nově stavět na volných plochách. Z mého pohledu se nástavba opravdu povedla a architekt Vladimír Lacina zaslouží uznání, stejně jako firma TH-System, která odvedla

výbornou práci.“ Nelze než souhlasit. Nástavba se skutečně vydařila a jak řekla architektka a dlouholetá členka klubu Kristina Koulová, za svobodna Stejskalová, vytáhla atmosféru ze 70. let minulého století do současnosti. Trefně!

Na začátku veškerých úvah byly opakující se stesky členů i závodních hráčů klubu na příliš malé, temné a špatně větratelné fitness, provizorní rehabilitaci v původně dílenském zázemí stadionu a stísněně

klubové prostory, nemluvě o možnosti být krátkodobého ubytování pro mladé hráče, kteří na Štvanici dojížděli trénovat. Když došlo ve vedení klubu ke shodě, že je třeba situaci změnit, obrátil se výbor na architekta Vladimíra Lacinu. Pro něj jakožto vášnivého tenistu byla nástavba malého centra opravdovým potěšením.

„A také krásnou výzvou. Pracovat pro klub s takovou historií jakou má I.ČLTK je pro architekta a tenistu čest,“ usmál se s odstupem a dodal, že vstupovat do takového prostředí a hodnotného celku, který má navíc vysokou architektonickou úroveň, bylo zavazující. „Proto jsem se od začátku snažil přizpůsobit projekt hmotou i venkovním designem stávajícímu výrazu. Podřídit se a doplnit, ne přebít.“

Je nepochybné, že se to podařilo dokonale. Objem stavby se výrazně zvětšil, přitom ale nikterak nenarušil dominanci okolních staveb, respektive centrálního dvorce. Materiál i barva fasády ukazují na moderní přístup, který však ve spojení s původními stavbami působí zcela přirozeně.

Pod dostavbou malého centru je podepsán architekt Vladimír Lacina

Architekt přitom musel respektovat některá nutná omezení a podmínky; například autobus metra přímo pod areálem přinesl technická omezení, především pokud jde o dovolené zatížení. Proto zvolil Lacina montovanou ocelovou konstrukci s příčkami z lehkých silikátových tvárníc.

Dostavba malého centru probíhala v letech 2016-2020 ve třech etapách, to i kvůli možnosti čerpání investičních dotací. A zpeštily ji ještě dílčí úpravy a rekonstrukce; například výměna dlažby ve vstupním vestibulu,

kde byla původně nevhodná stěrka; po rekonstrukci vydržela v reprezentativním stavu sotva pár měsíců. Co všechno se v srdci klubového zázemí změnilo nejlépe přiblíží fotografie, přesto je na místě to vyjmenovat.

Celou kratší stranu nástavby směrem do Karlína tvoří výtečně vybavené fitness centrum s velkorysým prosklením. Směrem na západní stranu, tedy dovnitř areálu, přibýlo wellness s rehabilitací, kde nechybí sauna, vířivka, Kneippovy lázně, pro závodní hráče ice-bath, odpočívárna a masérna a také nové klubové prostory.

Pohled při příchodu z parkoviště k recepci; rekonstrukce vestibulu je velmi zdařilá

Na opačné straně vznikly nové šatny. To ale není zdaleka vše; další rekonstrukce v rámci dostavby proměnily pozitivně i přízemí. V bývalých prostorách servisu vznikla lékařská ordinace, na opačné straně chodby komfortní klubová místnost, chcete-li odpočívárna, vestibul ozvláštnil prosklený obchod a servis.

„Výsledek je velmi zdařilou kompenzací týdnů a měsíců, kdy jsme museli vstřebávat určitá omezení, někdy i hluk a zvýšenou prašnost. To jsou bohužel průvodní jevy každé stavby. Odměnou je nám velmi kvalitní a komfortní zázemí, které klub postrádal. Fitness i rehabilitace jsou na úrovni, která zcela odpovídá dnešním potřebám zabezpečení špičkového sportu, bonusem je lékařská ordinace,“ komentoval s uspokojením finiš dostavby Šavrda.

Pro úplnost připomeňme, jak stavba postupovala.

V roce 2015 byl schválen projekt architekta Lacinu, o rok později se i díky první dotaci začalo stavět. Na podzim 2017 se otevřelo fitness centrum – to byla první etapa dostavby. Za necelý

rok a půl dostali členové klubu dárek v podobě wellness s prostory pro rehabilitaci. Začátkem roku 2020 dokončili stavbaři třetí etapu – patro směrem k Negrelliho viaduktu. A koncem téhož roku byl celý proces úprav završen dokončením lékařské ordinace a přesunem servisu do vestibulu.

Celou stavbu měl na starost provozní manažer klubu Martin Šustr. Jeho role byla nesnadná v tom, že na Štvanici přišel ve chvíli, kdy byla prvotní administrativa vyřešena a stavba už se rozbíhala. „Skočil jsem do práce rovnýma nohama, přitom jsem byl v klubu nováček a neznal do detailu jeho fungování. Ale bral jsem to jako výzvu a také jsem okamžitě našel uplatnění a mohl se podílet na něčem, co nám doslova rostlo před očima,“ komentoval to po finální kolaudaci muž, který na denodenní bázi komunikoval s šéfem stavební firmy Milanem Hindou, dolaďoval změny s architektem Lacinou a řešil běžné problémy na staveništi. A jakmile se blížila kolaudace a denních starostí spíše přibývalo, už musel vyplňovat podklady k žádosti o dotaci na další etapu...

/// Takhle nějak jsem si nástavbu představoval, když jsem na ochoze vyměřoval, co by se mohlo do patra vejít. Nečekal jsem ale, že to bude designově tak povedené.

Vladislav Šavrda

Vířivka s odpočívárnou v nově vybudovaném wellness

„Občas to byl kolotoč,“ usmál se a připomněl, že v průběhu stavby bylo třeba neustále přizpůsobovat chod klubu a informovat členy o aktuálních omezeních. „Nechtěli jsme se vzdát ani pořádání akcí, takže Prague Open bylo třeba zvládnout i s určitými limity, které stavba přinášela. Ale snad se nám to vcelku dařilo.“

Na Štvanici se během oněch čtyř pěti let prostavělo téměř 50 milionů korun, ale výsledek tomu odpovídá; už první ohlasy hráčů a členů klubu na dokončenou nástavbu byly veskrze pozitivní. „Nechci k tomu říkat vůbec nic, protože wellness je teď tak fantastické, že bych musel jenom chválit a všichni by se tam jen hrnuli,“ usmíval se dlouholetý člen klubu Vladimír Horčíčka a jeden z nejlepších amatérských hráčů I.ČLTK Luboš Zahradník dodal: „Začal jsem chodit pravidelně a jsem nadšený. Ohromně to pozvedlo celý klub, jak fitko, tak i wellness jsou na vysoké úrovni.“

Vladislav Šavrda superlativně šetřil, ale i on byl viditelně spokojen. „Spadl mi ohromný kámen ze srdce a mám radost, že se dostavba povedla. Upřímně říkám, že jsem nečekal, že se podaří vše realizovat v tak krátké době, v zásadě během tří let. Už jen proto, že jsme museli stavbu kvůli financování rozdělit do tří etap,“ řekl a s úsměvem dodal: „Teď už vyhlížíme dokončení rekonstrukce Negrelliho viaduktu, protože až poté se zbavíme veškerého stavebního ruchu v blízkosti areálu.“

Stalo se během několika příštích týdnů, a tak klub vkročil do výroční sezony v krásném a velmi důstojném prostředí. Přesto vedení I.ČLTK ladilo další plány. Třeba výstavbu dvorce pro padel, sport velmi podobný tenisu, jehož obliba v Evropě stoupá. Nebo projekt lehké kondiční haly v prostoru za dvorcem 2-4, která by ještě vylepšila podmínky tréninku v zimním období. A zvažovalo možnosti vylepšení druhé části areálu za Negrelliho viaduktem, kde v posledních letech přibýly další dvorce. „Bohužel tam zatím chybí zázemí. Velmi by nám pomohlo, kdybychom mohli využít stávající objekt,“ nastínil Šavrda, kam směřují další úvahy o vylepšení (tenisové) Štvanice.

Naše vztahy jsou nejen profesionální, ale velmi přátelské, říká prezident ČTS Ivo Kaderka

KLÍČEM BYLO ROZDĚLENÍ

Už téměř čtyřicet let sdílejí „dvojdomek“. Tenisový svaz a I.ČLTK se od výstavby Centrálního tenisového dvorce v roce 1986 o štvanický areál dělí. A že je to soužití poklidné a veskrze přátelské, o to se velkou měrou zasloužil prezident ČTS **IVO KADERKA**. Pohodu do vztahu obou subjektů totiž primárně vnesl jeho návrh na spravedlivé rozdělení areálu před dvaceti lety.

Štvanický souseď slaví 130 let – co byste mu popřál k narozeninám?

„Vzhledem k tomu, že souseď ani zdaleka není stařec, ale stále svěží mladík plný energie, popřál bych mu, aby mu vydržela i nadále a aby se mu i v téhle turbulentní době žilo klidně. Aby byl stále plný síly a aby mu všechno, co dělá, přinášelo radost.“

Sousedské vztahy nebyly vždycky tak idylické, ale aktuálně jsou báječné – je to tak?

„Souhlasím, když jsme se před čtvrtstoletím poznávali, maličko jsme se oťukávali. *(usmívá se)* Ale záhy jsme k sobě našli cestu, protože jsme pochopili, že nejsme soupeři a že oba milujeme český tenis. A že k úspěchu vede jediná cesta: cesta korektní spolupráce. Díky tomu jsme dospěli do stadia, kdy jsou naše vztahy nejen velmi profesionální, ale přátelské, ba velmi kamarádské. A takové je dnes každé naše sousedské setkání; na každé se těším, protože vím, že si uijeme spoustu zábavy.“

Kolikrát jste se v minulosti pochválil za geniální nápad rozdělit areál na dvě poloviny?

„Nevím, jestli byl geniální, ale byla to absolutní nutnost a z mého pohledu jediná možná a správná cesta. Vybudování nového areálu v osmdesátých letech byl úžasný počin, ale jeho fungování, které – jistě s dobrým úmyslem – nastavili naši předchůdci, bylo ekonomickým nesmyslem. Jen stručně to připomenu. Majitelem areálu byla nejprve sekce tenisu ÚV ČSTV a po rozdělení Československa Český tenisový svaz. Ten hradil veškeré náklady spojené s provozem, zatímco klub se stal nájemníkem, který „bydlel“ zcela zdarma a veškeré příjmy z činnosti si ponechával. Došlo k tomu ve snaze narovnat to, že I.ČLTK výstavbou nového

Ivo Kaderka se v roli prezidenta tenisového svazu výrazně zasloužil o vstřícnou spolupráci s I.ČLTK

areálu de facto ztratil ten svůj, přišel o historické útočiště, jakkoli nikdy nebyl reálným vlastníkem a majitelem toho prostoru. V klubu tehdy možná vznikla jistá antipatie ke svazu, který se zase chtěl chovat jako vlastník a rozhodovat. Zkrátka to nebyl rovný a vybalancovaný vztah.“

Ale váš návrh...

„... se zpočátku I.ČLTK nelíbil, byl vnímán jako snaha o ještě větší prohloubení příkopu. Jsem nesmírně rád, že se mi během dvou let povedlo představiteli klubu přesvědčit, že není jiné cesty k dobrým sousedským vztahům. Díky tomu se podařilo areál rozdělit, některé vztahy jsme upravili smlouvou a jako mávnutím kouzelného proutku se vše změnilo k lepšímu. Stali se z nás partneři, kteří si hospodaří každý na svém, ale dokáží si vyjít vstříc. Náš vztah se postupně stával lepším a lepším a mnoho ostatních sportů nám ho může jen závidět.“

Určitě máte radost, že I.ČLTK svou část areálu výrazně upravil, že zkrásněla a nabízí skvělé zázemí.

„Mám z toho ohromnou radost! Myšlenku dostavby patra malého centru jsem kdysi Vláďovi Šavrdovi vnuknul; říkal jsem mu, že by to bylo mnohem lepší než neustále opravovat ochoz, kterým zatéká. Navrhoval jsem i zastřešení a pořád jsem přesvědčený, že by to technicky šlo. Vláďa mi pak dal zapravdu a velmi energicky se vrhnul na zajištění financování. Výsledek je z mého pohledu naprosto úžasný! Ale nedá mi to, abych nepřipomněl svůj skromný podíl; když jsem na Štvanici přišel jako nový prezident svazu a zjistil, že neexistuje pojistka proti případné povodni, obratem jsme ji uzavřeli, a to na škodu 100 milionů korun. Mnozí si klepali na čelo, ale čas ukázal, že to byla absolutní trefa. Když byla v roce 2002 celá Štvanice pod vodou, poničená, ty peníze se nám velmi hodily a opravili jsme za ně celý areál. Ty byl myslím základ toho, co se podařilo vybudovat.“

Připomeňte si legendy i současné hvězdy I.ČLTK; mnoho z nich na Štvanici vyrostlo

TI, KTERÍ ŠÍŘILI SLÁVU

Věhlas I.ČLTK šířila za uplynulých 130 let plejáda skvělých hráčů. Na některé z těch nejstarších si zřejmě vzpomenou jen pamětníci; ne všichni vyhrávali světové turnaje, patřili však do domácí špičky a jako hráči I.ČLTK získávali individuální trofeje nebo tituly na mistrovstvích družstev. Připomeňme si proto Zdeňka Žemlu, Vojtěcha Vodičku, Milana Matouše, Josefa Síbu, Miloše Šolce, Bohuslava Hykše, Jána Krajčíka, Olgu Miškovou, Jitku Illnerovou-Volavkovou, Pavla Bendu, Petra Štrobla, Janu Pikorovou, Pavla Hutku, Pavla Vojtíška, Marcelu Skuherskou, Kateřinu Böhmovou-Skronskou, Martina Střelbu, Daniela Vacka, Andreu Strnadovou, Sandru Kleinovou... Ve své době stáli ve stínu ještě jasnějších hvězdiček a hvězd; a právě krátké »vizitky« nejlepších hráčů v historii I.ČLTK najdete na následujících stránkách.

Ladislav Žemla (1887–1955)

Jeden z nejúspěšnějších tenistů své doby, jeho kariéra trvala dlouhých pětadvacet let. Ve studentských letech hrál kvůli tehdejší společenským poměrům pod pseudonymem Rázný. Byl osminásobným mistrem země Koruny české ve dvouhře a jedenáctinásobným ve čtyřhře. V letech 1921-1927 reprezentoval v Davisově poháru. Už v roce 1906 získal bronzovou medaili ve čtyřhře na OH v Aténách, o šest let později byl čtvrtý ve dvouhře na OH ve Stockholmu a získal zvláštní cenu za nejdokonalejší styl. V roce 1920 vybojoval se Skrbkovou bronz v mixu na OH v Antverpách. Později byl místopředsedou tenisového svazu i I.ČLTK.

Jan Koželuh (1904–1973)

Nejmladší z devíti dětí Marie a Josefa Koželuhových, bratr slavného Karla, profesionálního mistra světa. Proslul elegantním stylem, o kterém Francouz Cochet řekl, že jím předběhl dobu o dvacet let. Byl čtyřnásobným domácím mistrem ve dvouhře i v deblu, odehrál 46 zápasů v Davisově poháru. V letech 1926 a 1927 se probojoval do čtvrtfinále Wimbledonu, prohrál s Borotrou a Lacostem. Ladislav Žemla o něm v ročence Tennis Golf Revue 1928 napsal: *Jenda je postavy malé a hubený a tyto vlastnosti určují také způsob jeho hry, jejímiž hlavními složkami jsou pružnost a velká pohyblivost. Half-volley hraje přímo virtuózně. U nás je nejlepším hráčem a znalci tenisu jej již dnes řadí mezi 10 nejlepších hráčů světa, i když své nevyšší dosažitelné formy ještě nedosáhl.* Jan Koželuh je na snímku z roku 1926 vlevo, vpravo René Lacoste.

Ladislav Hecht (1909–2004)

Slovák ze Žiliny židovského původu tenisově vyrostl v I.ČLTK, kam přišel po vítězství na Pardubické juniorce, a v roce 1941 byl zařazen do nejlepší světové desítky! Před II. světovou válkou reprezentoval v Davisově poháru, v němž odehrál celkem 37 zápasů; hrál i ve finále proti Anglii v roce 1931, ve kterém ČSR prohrála, Hecht však porazil legendárního Austina. V roce 1932 vyhrál první makabiádu v Tel Avivu a o pět let později se spolu s Menzelem probojoval do semifinále čtyřhry ve Wimbledonu. V roce 1938 odjel do USA, kde za války pracoval v továrně na munici. V roce 2007 byl přijat do Síně slávy slovenského tenisu.

Jaroslav Drobný (1921–2001)

Vyrostl na Štvanici, kde jeho tatínek Julius spravoval, a po druhé světové válce patřil k nejlepším hráčům světa. V letech 1951 a 1952 zvítězil na Roland Garros, kde byl předtím třikrát ve finále, v roce 1954 zvítězil po dvou finálových účastech také ve Wimbledonu. Úspěšně reprezentoval v Davisově poháru. Při silné krátkozrakosti hrál v brýlích, které si při každém střídání pečlivě čistil. Prosazoval se útočným tenisem, měl vynikající levácké podání. V roce 1949 emigroval a Wimbledon vyhrál jako občan Egypta. Žil v Londýně, v roce 1959 získal britské občanství. Byl také vynikajícím hokejistou, je mistrem světa z roku 1947 a stříbrným z olympiády 1948. V roce 1983 byl uveden do Mezinárodní tenisové síně slávy.

Věra Suková-Pužejová (1931–1982)

Jedenáctinásobná domácí mistryně ve dvouhře se prosazovala technickým tenisem a vynikajícím behkendem, nadto měla fyzické předpoklady a srdce bojovnice. S tenisem přitom začala teprve v patnácti letech, předtím hrála basketbal. Největšího úspěchu dosáhla postupem do finále Wimbledonu v roce 1962; cestou do finále porazila i obhájkyni titulu Mortimerovou a dvojnásobnou šampionku Buenovou. Ve světovém žebříčku byla nejvýš zařazena na 5. příčku. Spolu s Javorským vyhrála v roce 1957 smíšenou čtyřhru na Roland Garros. Po ukončení kariéry pracovala jako trenérka a k tenisu přivedla i obě děti, dceru Helenu a syna Cyrila.

Jiří Javorský (1932–2002)

Od patnácti let, kdy přišel do I.ČLTK z vinohradského Rapidu, strávil s výjimkou vojákování v ÚDA celou kariéru na Štvanici. Vynikal už od juniorských let, v 16 a v 17 letech vyhrál Pardubickou juniorku. Devětkrát se stal mistrem republiky ve dvouhře a jedenáctkrát v deblu, třináct let byl domácí jedničkou. Odehrál 56 zápasů v Davisově poháru, 33 vítězně. Měl vynikající techniku, skvěle ovládal kraťas i lob a vynikal ve hře u sítě; i díky tomu měl výborné výsledky v deblu a se Sukovou-Pužejovou vyhrál mix na Roland Garros (1957). K větším úspěchům mu chyběla jen větší razance úderů a lepší životospráva; k jeho životu patřila i cigaretka a pivo. V roce 1977 emigroval do Německa, odkud se vrátil až po sametové revoluci.

Pavel Korda (1935–2019)

Tatínek z něj chtěl mít fotbalistu, a tak hrál do dorostu za Slavii, ale nakonec vyhrál tenis, který ho naučila maminka. Původem byl z Pardubic, celou kariéru však strávil v I.ČLTK. Od roku 1960 byl českou dvojkou za Javorským, sehrál 10 zápasů v Davisově poháru. Největšího úspěchu dosáhl vítězstvím na Mezinárodním mistrovství Rakouska v Linci v roce 1959, kde porazil Javorského, Hubera, Pattyho a Candyho. Po ukončení kariéry byl trenérem Kodeše a Maršíkové, ústředním trenérem tenisového svazu a trenérem daviscupového týmu. Podílel se i na finálovém vítězství v roce 1980 nad Itálií.

Vlasta Vopičková-Kodešová (1944)

O dva roky starší sestra Jana Kodeše, spolu s Marií Pinterovou-Neumannovou nejlepší čs. tenistka přelomu 60. a 70. let. Dorostenecká mistryně Československa a dvojnásobná mezinárodní mistryně ve dvouhře dosáhla největších úspěchů postupem do čtvrtfinále Roland Garros v letech 1968 a 1970. Její silnou zbraní byly agresivní údery od základní čáry, kterými dokázala soupeřky zatlačit do defenzívy. V letech 1968–1969 byla šestou nejlepší Evropankou.

Jan Kodeš (1946)

Wimbledonský vítěz z roku 1973 a dvojnásobný šampion z Roland Garros (1970 a 1971) je spolu s Drobným a Lendlem nejúspěšnějším českým tenistou 2. poloviny minulého století. Jako junior byl dvakrát pilířem vítězného družstva pro Galeův pohár. Vyhrál plejádu turnajů Grand Prix, dvakrát hrál finále US Open, pětkrát závěrečné Masters. V roce 1980 byl členem vítězného daviscupového týmu, který v pražském finále porazil 4:1 Itálii. Hrál celodvorcový tenis a vynikal bojovností a schopností koncentrace; díky velmi dobré hře u sítě byl úspěšný i v deblu. Od roku 1982 působil jako nehrající kapitán daviscupového týmu, později byl ředitelem pražského turnaje ATP Tour a prezidentem I.ČLTK a Českého tenisového svazu. V roce 1990 byl uveden do Mezinárodní tenisové síně slávy.

Marie Pinterová-Neumannová (1946)

Na Štvanici přišla jako sedmnáctiletá z Teplic a v klubu strávila deset let. Spolu s Vlastou Vopičkovou-Kodešovou byla na přelomu 60. a 70. let nejlepší domácí hráčkou. K jejím přednostem patřil výborný bekhend a skvělý pohyb. V roce 1971 se stala mezinárodní mistryní Československa ve dvouhře, o tři roky později se probojovala do čtvrtfinále Roland Garros. Vyhrála také mezinárodní turnaje v Jacksonvillu a v Káhiře a mezinárodní mistrovství Japonska. V osmadvaceti letech se provdala do Maďarska.

Jiří Hřebec (1950)

Velký talent, jeden z nejrychlejších hráčů své doby s velmi dobrým podáním a vyrovnanými údery. Větší část kariéry strávil v někdejší Rudé hvězdě, její závěr v I.ČLTK. Byl členem vítězného týmu pro Galeův pohár. Ve 22 letech zazářil v Austrálii: porazil tam domácí modlu Newcomba a vzápětí vyhrál turnaj v Adelaide. Jeho kariéru přibrzdila vážná autonehoda v roce 1975. Už o rok dřív byl 25. hráčem světa. Dokázal porazit všechny tenisty Top 10 včetně Connorse, Vilase či Nastaseho. Vyhrál tři turnaje Grand Prix. V roce 1981 emigroval do Německa, odkud se po 15 letech vrátil. Jako klubový trenér I.ČLTK pomohl k největším úspěchům Markétě Vondroušové.

Iva Šimůnková-Budařová (1960)

Levačka původem z Duchcova se stala domácí přebornicí dorostu i dospělých a prodrala se až na 24. příčku světového žebříčku. Téměř celou kariéru strávila ve Slavii, do I. ČLTK přestoupila v roce 1986 a členkou klubu je dodnes. Dvakrát byla v sestavě vítězného týmu pro Pohár federace (1983 a 1984), největším individuálním úspěchem bylo finále Swiss Open v Luganu. Vyhrála čtyři turnaje WTA v deblu, 13x hrála hlavní soutěž French Open. V kariéře dokázala porazit řadu hráček z Top 10, mj. Kingovou, Shriverovou, Durieovou, Temešváriovou nebo Manuelu Malejevovou.

Milan Šrejber (1963)

Především díky dělovému podání a sázce na útok se v roce 1986 pod trenérským vedením Vladislava Šavrdy probojoval až na 23. příčku světového žebříčku. Dokázal vyhrát turnaj ATP v Rye Brook a porazil hráče jako Connors, Noah, Becker, Ivaniševič, Wilander nebo Mečíř. Tajemství jeho podání bylo v enormním švihů a výšce 204 cm; jeho nejoblíbenějším povrchem byl supreme, gumový koberec, na kterém míč nízko odskakoval. Díky výbornému podání a rozsahu na síti byl i výborným deblistou, s Mečířem získal bronz ve čtyřhře na OH 1988 v Soulu. V Davisově poháru porazil mj. Wilandera, Hlaska či Rosseta. Na grandslamech bylo jeho maximum čtvrtfinále US Open (1986).

David Ríkl (1971)

Na Štvanici hrál třináct let a podílel se na extraligovém titulu 1990. Levák z Čelákovic byl výborným singlistou (ATP 41) a excelentním deblistou, svého času 4. na světě. Po boku Nováka hrál finále Wimbledonu 2001, s Indem Paesem o titul na US Open 2004, roky byl nepostradatelný v Davis Cupu. „Asi nejvíc vzpomínám na zápas v Los Angeles proti Američanům v roce 2000, měli nejlepší možný tým. Sampras žebříčková jednička, Agassi dvojka, Palmer a O'Brien jedničky v deblu. Jirka porazil Samprase a v sobotu jsme vyhráli debbla a vedli 2:1, úžasná věc...“ říká David, který žije v Olomouci, kde vede tenisovou akademii.

Martin Damm (1972)

Hráč s velmi dlouhou profesionální kariérou (1990–2010), kterou dokázal završit grandslamovým triumfem ve čtyřhře (2006, s Indem Paesem). Pestrou hrou se nejprve prosazoval ve dvouhře, zvláště na rychlejších površích. Nejvýš se probojoval na 42. místo světového žebříčku, pětkrát hrál finále turnaje ATP Tour, na grandslamech dosáhl největšího úspěchu postupem do 4. kola Australian Open. Později byl velmi úspěšným deblistou, získal celkem 40 turnajových titulů s 21 různými partnery. Po ukončení kariéry se vydal na trenérskou dráhu.

Iveta Benešová (1983)

Hráčka s šikovnou levačkou, jejíž kariéru zabrzdilo v závěru zranění ramene (2012). Vítězka dvou turnajů WTA Tour (Acapulco, Fes) se v roce 2009 prosadila až na 29. místo v žebříčku WTA. Reprezentovala ve Fed Cupu a měla podíl na titulu v roce 2011. Byla též výbornou deblistkou; získala 14 titulů ve čtyřhře a v roce 2011 triumfovala ve Wimbledonu po boku Jürgena Melzera ve smíšené čtyřhře.

Lucie Hradecká (1985)

Hráčka s neortodoxním stylem obouručných úderů a dvacet let trvající profikariérou dosáhla největšího úspěchu ve dvouhře v Madridu; v roce 2011 se tam probojovala do semifinále (S. Williamsová). V témže roce byla 41. hráčkou světa. Proslula ale jako skvělá deblistka; s Hlaváčkovou vyhrály Roland Garros 2011 a US Open 2013, hrály finále Wimbledonu a olympijského turnaje 2012, s Čermákem vyhrála v Paříži 2013 mix a se Štěpánkem získala bronz na OH v Riu 2016. Pětkrát byla členkou vítězného týmu pro Fed Cup.

Jan Vacek (1976)

Nepatřil mezi juniorské supertalenty, jeho úspěch v roce 2001 jako by spadl z nebe; tehdy vyhrál vystudovaný inženýr coby neznámý mladík turnaj ATP Tour v Brazílii – teprve při šestém startu na elitní akci! Za rok už se objevil v týmu pro Davisův pohár a na žebříčku mu patřilo 61. místo. I díky tomu, že se prodral do 4. kola Wimbledonu. Na vrcholu hrál relativně krátce, přesto získal mj. skalpy Ivaniševiče, Grosjeana či Jiřího Nováka.

Jan Hernych (1979)

Velký štvanický patriot; do I.ČLTK přišel v juniorském věku z Bohemians a tenisový ostrov nikdy neopustil. Jako hráč patřil do první světové stovky, nejvyšš vystoupal na 59. místo. Vyhral osm challengerů, z toho tři při domácím Prague Open, zahrál si Davisův pohár. Po většinu profesionální kariéry byl jeho rádcem Jiří Hřebec. Také Honza se vydal na trenérskou dráhu; rok vedl Markétu Vondroušovou, poté se stal klubovým trenérem.

Ivo Minář (1984)

V dětství bydlel s rodiči na štvanickém zdymadle a (spolu se starším bratrem Janem) vyrůstal na kurtech I.ČLTK, kde strávil téměř celou kariéru. V roce 2000 se stal mistrem Evropy juniorů ve dvouhře, ve finále porazil Berdycha. Hrál tenis založený na razanci a agresivitě ze základní čáry. Jeho kariéru provázely vzestupy a pády; v roce 2005 hrál finále v Sydney (Hewitt), o čtyři roky později byl 62. hráčem světa. V téže roce mu uškodil osmiměsíční distanc za doping (zakázaná látka v doplňku stravy na hubnutí); i kvůli tomu svůj potenciál zcela nenaplnil. Byl členem vítězného daviscupového týmu v roce 2012.

Karolína Muchová (1996)

Výjimečně talentovaná rodačka z Olomouce přišla na Štvanici v roce 2017 a brzy se prosadila na okruhu WTA. V roce 2019 hrála čtvrtfinále Wimbledonu a finále v Praze, zvítězila v Soulu a prodrala se do Top 50. O dva roky později byla v semifinále Australian Open a znovu mezi osmi v Londýně a vystoupala na 19. příčku. Okouzluje diváky mimořádně pestrým atraktivním tenisem, ve kterém nechybí snad žádná ingredience. Její kariéru bohužel brzdí opakující se zranění. Členka fedcupového týmu, v roce 2019 se podílela na extraligovém titulu.

Markéta Šimková-Vondroušová (1999)

Stříbrná z olympiády v Tokiu 2021 a finalistka Roland Garros 2019 dojížděla na Štvanici trénovat z rodného Sokolova už jako devítiletá; začínala u Magdy Zemanové, od juniorských let až k olympijskému úspěchu ji vedl Jiří Hřebec. Mimořádně talentovaná hráčka s šikovnou levačkou hraje tenis podložený vynikajícím pohybem, kariéru jí však od mládí komplikují častá zranění. Je stabilní a velmi platnou členkou fedcupového týmu, na žebříčku WTA zatím nejvyšší na 14. místě. Podílela se na dvou extraligových titulech (2018 a 2019).

Tereza Martincová (1994)

Do širší špičky ji posunula především trpělivost, cílevědomost, píle a neskutečná houževnatost. O místo na výsluní se rvala tak dlouho, až si ho navzdory mnoha prognózám vybojovala; k ještě výraznějším úspěchům jí chybí větší herní kreativita. V roce 2021 se prodrala do finále turnaje WTA v Praze a rok zakončila poprvé v Top 50. O rok později přidala semifinále v Nottinghamu a čtvrtfinále v Petrohradě a Ostravě a jako 40. hráčka světa si (na Štvanici) zahrála i BJK Cup.

POHÁR FEDERACE – BJK CUP

Členové a příznivci klubu jistě vědí, že pod posledními pěti tituly (!) ve Fed Cupu je i podpis hráčky I. ČLTK Lucie Hradecké; v roce 2011 získala s Peschkeovou rozhodující bod v deblu. Na titulu se v tom roce podílela také Iveta Benešová, byť ve finálovém utkání proti Rusku v Moskvě chyběla. Šampionek má však I. ČLTK víc. Iva Šimůnková-Budařová byla stejně jako Marcela Skuherská členkou vítězného týmu v letech 1982 a 1983 a ceněnou trofej získala v roce 1985 také Andrea Holíková.

Vítězný tým s trofejí v roce 1984 v Sao Paulu: zleva Helena Suková, kapitán Jan Kukul, Hana Mandlíková, Iva Budařová a Marcela Skuherská

JUNIORSKÉ TITULY

Mladí hráči ze Štvanice získali za dobu existence klubu spoustu trofejí, ať individuálních nebo v soutěžích družstev. Mezi nejcennější patří množství titulů z Pardubic, kde vyhráli hráči napříč generacemi od Drobného a Javorského přes Kodeše až po Kodeše mladšího, Mináře či Šátrala, podobně i mezi děvčaty. Co se však sluší vypíchnout, to jsou juniorské tituly z grandslamů. Ten vůbec první získala pro Československo Olga Mišková v roce 1948 ve Wimbledonu. Andrea Strnadová pak přidala tamtéž hned dva (1989 a 1990)! V novém tisíciletí uspěly sestry Plíškovy: Karolína vyhrála v roce 2010 v Melbourne, Kristýna v témže roce ve Wimbledonu. Zatím poslední pohár získal Jonáš Forejtek na US Open 2019.

Sestry Plíškovy s kopiemi pohárů za vítězství v juniorkách Australian Open a ve Wimbledonu

LIGOVÉ TITULY A PMEZ

Spolu s LTC byl I. ČLTK hegemonek domácího tenisu od první republiky až po neslavnou éru po „vítězném“ únoru. Tomu odpovídá i počet mistrovských titulů. Od roku 1951, kdy se hrají mistrovství smíšených družstev, vyhrál klub ze Štvanice nejvyšší soutěž celkem šestnáctkrát. Historickým úspěchem je ovšem postup do finále PMEZ v roce 1976. Družstvo mužů (protože PMEZ byl soutěž ryze mužských týmů) ve složení Hučka, Složil, Šavrda, Jankovský, Týra a Seifert se tehdy prodralo až do finále, kde podlehl týmu Primerose Brusel. Poslední úspěchy v lize přišly docela nedávno: v roce 2018 získal tým kolem Hernycha, Staňka a Vondroušové titul po 28 letech a za rok ho obhájil!

Mistrovský tým z roku 1975

Jan Kodeš a František Pála po památném vítězství nad Španělskem

LEGENDY NA ŠTVANICI

aneb Drobného oslava tenisu, Kordovy skalpy a Hřebcův famózní obrat

Při vší úctě k úchvatné historii I.ČLTK je to číslo ohromující. Na Štvanici hrálo za uplynulých 110 let 59 grandslamových vítězů ve dvouhře či světových jedniček od Lacosta a Perryho přes Lavera až po Borga a Wawrinku. Některá z es přijela k zápasům Davisova poháru, většinu ženských hvězd přilákal Pohár federace v roce 1986, další legendy sehrály u Negrelliho viaduktu exhibiční utkání. Většinu z nich ještě na staříčkém centru mezi forhendy houkaly parní lokomotivy, další už hrály v moderních kulisách. Pokaždé to však byl tenisový svátek a v drtivé většině případů se štvanický centr zaplnil k prasknutí. Mnohdy pak hnal za vítězstvím hráče domácího I.ČLTK, ať už to byli Hecht, Drobný, Javorský, Korda, Kodeš, Šrejber, Hřebec či Vondroušová.

Nejstarší vzpomínku na utkání, ve kterém se v Praze představil grandslamový šampion, popsal Jaromír Bečka. V neslavném roce 1948 totiž

z umpiru soudcoval exhibiční zápas Jaroslava Drobného proti Franku Parkerovi. Američan, dvojnásobný vítěz US Open, v tom roce vyhrál Paříž

a ve finále porazil právě Drobného 8:6 ve čtvrté sadě. Pražská exhibice, kterou si vzápětí domluvili, byla tedy odvetou.

„Tak se to bralo hlavně v novinách, ale byla to exhibice se vším všudy. Nádherný a uvolněný zápas, jaký jsem do té doby neviděl, ukázka dokonalosti tehdejšího tenisu,“ vzpomínal Bečka na Drobného pětisetové vítězství před nabitými tribunami na starém centru. „Parker byl obranář, snad jediný Američan, který vyznával hru od bezlajny. A proti němu Jarša, útočník, který měl úžasnou techniku a kraťasy. Byla to bitva, oba hráli naplno, ale přítom s úsměvem. Až se celé to krásné představení do onoho mizerného roku nějak nehodilo...“

Na přelomu 50. a 60. let přijeli do Prahy dvakrát Australané. Vždy krátce před Wimbledonem a v hvězdné sestavě. V roce 1959 přiletěli Emerson s Nealem Fraserem, o dva roky později Laver a John Fraser. A u exhibice Praha vs. Melbourne, respektive Praha vs. Sydney, nikdy nechyběl Pavel Korda. Někteří daviscupový reprezentant si odnesl na oba exhibiční zápasy báječné vzpomínky. Aby ne, když ze tří legend dokázal dvě porazit!

„Hráli jsme tehdy za stravenky na oběd na starém zimáku, zatímco Australané dostali pěkné peníze a ještě se jim posílaly balíky broušeného skla,“ vyprávěl Pavel

Korda, tehdejší „dvojka“ za Javorským. „S Emersonem jsem v devětapadesátém prohrál, ale Fräsera jsem porazil 9:7 ve třetím setu. Laverovi jsem dal o dva roky později 6:2, 6:4. Cením si toho tím víc, že Fraser i Laver pak vyhráli Wimbledon. Ale samozřejmě – byla to jen exhibice a oni na antuce nebyli zdaleka tak dobří jako třeba na trávě.“

Nejvíce se Korda rozplýval u jména Roye Emersona, dvanáctinásobného grandslamového šampiona. „To byl nádhernej hráč! Útočník, který uměl úplně všechno. Mám doma fotku jako vzpomínku na náš zápas.“

Mimochodem – na zmíněné exhibiční utkání proti Australanům má vzpomínky i Jan Kodeš, další z klubových legend. Na dvorci tehdy nechyběl, ovšem v roli sběrače. Až o pár let později si vychutnával ovace jako hráč. Třeba když v daviscupovém utkání proti Španělsku udolal na štvaničském centrkurtu Orantesa i Gisberta, nebo když v roce 1972 ve čtvrtfinále Evropského pásma proti Švédům porazil s rutinou zkušeného válečníka mladičkého Björna Borga.

„Hrál jsem s ním o pár dnů dřív v Madridu a porazil ho, věděl jsem, co mě čeká.“

Borg byl první, kdo přišel s lify a držel míč ve hře. V Praze hrál teprve svůj druhý zápas v Davis Cupu, ale předtím porazil vynikajícího Novozélandčana Paruna. Vyhrál jsem 3:0 na sety, ale měl jsem s ním velkou práci,“ říká Kodeš.

Stojí za zmínku, že Borga porazil ve zmiňovaném utkání i František Pála, hráč konkurenčního LTC. „Myslím, že jsme s Honzou zůstali jediní, kteří ho porazili v Davis Cupu,“ usmívá se a připojuje vzpomínku na štvaničskou bitvu s vítězem US Open 1975 Manuelem Orantesem v jedenasedmdesátém v utkání finále Evropského pásma.

„Byla úžasná atmosféra, jako ostatně pokaždé, totálně vyprodáno. Měl jsem set a brejk, ale když jsem ho měl potvrdit a při podání měl gamebol, zahlásil mi náš lajnový rozhodčí chybu nohou,“ usmívá se trpce. „Ve čtyřech setech jsem prohrál, ale Orantesovi jsem porážku oplatil už za rok v Barceloně, kdy byl na žebříčku Grand Prix světovou jedničkou. Ale hlavně – Španěly jsme nakonec na Štvanici udolali. Kodeš udělal dva body a já porazil v neděli po životním výkonu Gisberta 6:0, 6:1, 6:1,“ vzpomíná Pála a přidává zajímavost. „Proti Španělům to byl jeden ze zápasů,

Jedno z velkých Kodešových vítězství v Davis Cupu na výsledkové tabuli

Pavel Korda a Roy Emerson (1959)

René Lacoste

Henri Cochet

Fred Perry

Donald Budge

Rod Laver

Lewis Hoad

Jaroslav Drobný

Tony Roche

Neale Fraser

Jean Borotra

Fred Stolle

Jack Crawford

József Asbóth

Frank Parker

Budge Patty

Yvon Petra

Ivan Lendl

Marcel Bernard

Petr Korda

Mats Wilander

Gustavo Kuerten

Björn Borg

Stan Smith

Věra Pužejová

Hana Mandlíková

Jana Novotná

Ch. Evertová-Lloydová

Martina Navrátilová

kdy Honza Kodeš utíkal ze Štvanice trénovat na Spartu. Jedině tam měl klid. I na tréninky totiž chodilo patnáct set diváků a zkrátka nebylo možné si jen tak pinknout, což on chtěl. Lidi chtěli vidět sety a většinou nás k nim taky vyhecovali."

Pro přesnost: dva roky poté, co Borga porazili Kodeš s Pálou, ho v Baastadu udolal ještě Orantes. To však byla poslední Švédova prohra v Davisově poháru. V roce 1980 se loučil s nevídaným skóre ve dvouhře 37:3!

Jeden ze životních zápasů sehrál na starém centru také Jiří Hřebec, tehdy ještě hráč Rudé hvězdy; na Štvanici přestoupil až o dva roky později. Stalo se v roce 1975, kdy přijeli do Prahy k semifinále Davisova poháru Australané s hvězdami Roche a Alexanderem pod vedením kapitána Neala Fräsera. Jeho slova z tiskovky, která přinesl před úvodními dvouhrami tisk, Hřebce nadzvedla a možná dokonce rozhodla o výsledku. „První den máme dobré šance. Alexander může Kodeše překvapit, Roche Hřebce porazí určitě,“ prohlásil ve čtvrtek Fraser.

Zápas proti Austrálii byl největším, jaký do té doby Československo vidělo. Prvně v historii se hrálo o postup do finále, navíc přijel takový soupeř! Vojáci navýšili kapacitu centru mobilními tribunami a do hlediště se vešlo šest tisíc diváků, přesto bylo bleskově vyprodáno. Hřebec šel na kurt poté, co Kodeš udolal Alexandra, ale brzy to vypadalo na remízový pátek: Roche vyhrál úvodní dva sety 6:3 a 6:4. „Byl jsem strašně nervozní a podle toho vypadala moje hra,“ loví v paměti Hřebec, jemuž znepríjemňovala život větrná smršť nad Prahou; do oka zraněného při nedávné autonehodě mu hnala prach. „Jenomže pak si začal Roche myslet, že už to má v kapsičce. Udělal pár chyb a já začal zápas otáčet. Jak lidi začali šílet, to si pamatuju, jako by to bylo včera,“ usmívá se Hřebec. „Roche začal najednou zůstat vzadu, a to neměl. Zezadu nevyhrál vůbec nic.“

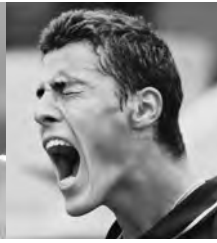
Z lavičky hnal Hřebce za vítězstvím i Jan Kodeš. „Křičel na mě, jak mám hrát, a já byl jako v transu. Nevnímal jsem

Goran Ivanišević

Martina Hingisová

Marat Safin

Nicola Pietrangeli

Stan Wawrinka

Jevgenij Kafelnikov

Gottfried von Cramm

Guillermo Vilas

Stefan Edberg

Steffi Grafová

Thomas Muster

Manuel Santana

Andrés Gimeno

Manuel Orantes

Sergi Bruguera

Pat Cash

Richard Krajicek

Marcelo Rios

Miloslav Mečíř

A. Sanchezová-Vicariová

Petra Kvitová

Gabriela Sabatiniová

Viktoria Azarenková

Marion Bartoliová

Dinara Safinová

Francesca Schiavoneová

Mary Pierceová

Samantha Stosurová

vůbec nic, jen jsem lítal po kurtu jako zběsilý. Úplně jsem ho válcoval."

Přes zápletku, kterou bylo přerušení zápasu pro tmou na začátku páté sady za stavu 1:0, Hřebec zápas definitivně otočil. Rozhodující set vyhrál 6:3, a když Kodeš v neděli Roche také udolal, postupovali Čechoslováci do finále Davisova poháru.

„Nejmladší“ vzpomínku na bitvu s grandslamovým šampionem a světovou jedničkou v jedné osobě má Milan Šrejber. Trpkou. Se Švédem Edbergem sehrál v říjnu 1986 na tehdy zbrusu novém centrkurtu pětisetový maratón, který ale ztratil poměrem 5:7 v rozhodující sadě (6:3, 4:6, 3:6, 6:4, 5:7).

„Byl jsem smutnej, že jsem prohrál, samozřejmě,“ říká. „Vzpomínám si na neskutečnou příhodu z toho zápasu: Edberg udělal za stavu 3:3 a 0:15 v pátém setu dvojchybu, ale švédský kapitán protestoval a hlavní rozhodčí požádal lajnového, aby ukázal otisk míče. A ten šel a ukázal stopu v úplně jiném poli o čtyři metry dál, jako kdyby spal. Následovalo deset minut smíchu z tribun, po něm dva nové míče pro Edberga a – eso... Víím, že jsem ještě vedl 5:4 a 30:15 při jeho podání a z returnu zahrál prohoz těsně do autu..."

Co ovšem Šrejbra dodnes dopaluje, to je tehdejší bombírovaný centrkurt. Každá polovina dvorce totiž směrem k síti mírně stoupala, takže hráči měli de facto vyšší síť. „Byli jsme z toho s Edbergem oba zoufalí, on zahrál snad devatenáct dvojchyb. Ale nejvíc to odnesl Miloš Mečíř. Hrál úplně „placatě“ údery a všechny jeho balony končily metr v autu. Proto prohrál s Carlssonem, kterého předtím porazil v Monte Carlu, ale jehož liftům centr dokonale vyhovoval; Švédovi bylo úplně jedno, jestli hraje osmdesát centimetrů nad sítí nebo jen pětadesát. Moje bilance na Štvanici je bohužel tristní: všechny tři zápasy, s Edbergem, Pernforsem i Kordou – to bylo při turnaji Čedok Open – jsem prohrál..."

Na malých snímcích si můžete prohlédnout většinu legend, které se na Štvanici za uplynulých 110 let představily. I jejich stopa dělá z pražského ostrova Mekku českého tenisu.

Jan Kodeš sehrál na Štvanici spoustu velkých bitev; většinou vítězných

Kodeš, už je tma, domů, volal na pozdějšího šampiona legendární doktor Souček

„ČEMP“ PATŘÍ NA ŠTVANICI

Nebýt jeho, kdo ví, jestli by dnes I.ČLTK sídlil na ostrově, kam patří od roku 1901. Ač to zní absurdně, na začátku 80. let k tomu nebylo daleko. Při budování trasy C pražského metra vyvstala potřeba vystavět na Štvanici výdechovou šachtu z metra, o jiných plánech nemluvě. Klubu kvůli tomu reálně hrozilo stěhování do Kobylis a pak... I tenhle „wimbledon“ ale **JAN KODEŠ** vyhrál. Díky svým úspěchům a nesmírné zarputilosti totiž dokázal tenisu prošlapávat cestu i v dobách komunistického temna.

// Na Štvanici jsme s otcem začínali brigádami. Hrabali jsme listí a vozili hlínu, protože se zrovna navyšoval násep pro tribunu centrálního kurtu.

Na ostrov to měl od malička blízoučko; vždyť vyrůstal v Karlíně, kde měl jeho děda cukrářství. Kodešovi tam něco znamenali. Tatínek byl advokátem v renomované kanceláři doktora Srbka, ale také reprezentoval v krasojízdě, kolové a bandy hokeji, maminka pocházela z poděbradské noblí rodiny. Komunistický puč však obrátil rodině život naruby; otec se musel v jedenapadesátém roce s advokací rozloučit a skončil v ČKD, maminka vyráběla v Tesle tranzistory. Kodešovi přišli o dům v Karlíně i prázdninovou nemovitost v Káraném... Malý Jan v té době ještě rány osudu tolik nevnímal, na to byl příliš malý. To teprve později, když měl trable s přijetím na střední školu.

Jako kluk se nejprve zakoukal do fotbalu; mydlil ho na plácku na Cyrilometodějském náměstí a brzy z něj bylo žákovské levé křídlo Dukly Karlín. Rychlé a s šikovnou levačkou! K tenisu měl ovšem taky blízko; tatínek si totiž přivydělával správčováním na kurtech hned vedle fotbalového hřiště. A tak Honza střídal tenis s fotbalem a večer chodil domů totálně zmožený. „Fotbal jsem jako kluk miloval, to tenis mě zkraje zase tak nebavil,“ přiznal později Kodeš, spolu s Drobným největší hráčská legenda I.ČLTK.

Šlo mu to však i s raketou, a tak ho otec v roce 1957 přivedl i s sestrou Vlastou na tenisový ostrov. Tak začal jeho celoživotní vztah s klubem, který sice na prahu velké kariéry opustil (i kvůli lásce k první ženě Lence a perzekvovanému otci), ale kam se po třinácti letech rád vrátil.

Aby také ne! Vzpomínek spojených s ostrovem měl z časů dětství a mládí celou přehršel.

Třeba na první dny na Štvanici, kam ho tatínek přivedl po žákovském turnaji v Chrudimi se slovy, že (s Vlastou) potřebují trenérské vedení; s otcem je vyplnili brigádami. „Hrabali a uklízeli jsme listí, taky vozili hlínu, protože se zrovna navyšoval násep pro tribunu centrálního

kurtu,“ vyprávěl před časem s úsměvem pro I.ČLTK Revue.

Nebo na tréninky pod přísným dohledem pana Semeráda na dvorci číslo 9. „Vyžadoval disciplínu, a když někdo dělal hlouposti, hned zvýšil hlas a pohrozil: Jestli budeš blbnout, půjdeš domů!“ Sám prý tuhle výhrůžku nikdy neslyšel, zato má v paměti často se opakující výzvu legendárního správce doktora Součka. „Kodeš, už je tma, domů. Máma volá,“ vzpomněl se smíchem na klukovské roky prožité na ostrově.

Jak říká, byly to roky her. Ze školy rovnou na ostrov, po tréninku fotbalu, v zimě hokej, ale taky hry na schovávanou a dovádění všeho druhu. „Pro schovávanou tu byl naprostý ráj; tribuny, lavičky, kůlny na náradí, stromy, budka pro rozhlas, ukazatel skóre... Vybavuju si, jak nám jednou pan Stejskal přivezl duše z nákladáků a my na nich sjížděli od jezu až dolů na špičku ostrova. Byl to tehdy trochu nerozum, protože jsme někteří zrovna velcí plavci nebyli.“

S vrstevníky taky tvořil stálé kvarteto „dvorních“ štvanických sběračů: Kodeš, Týra, Krásný a Boubelík. Sbíral Javorskému, Kordovi, Indům Křišnanovi s Kumarem, taky Australanům Laverovi s Emersonem a Fraserem. Anebo v líze Golonkovi. „Jakmile se dohrálo, letěli jsme do šatny pro rakety a zkoušeli a napodobovali to, co jsme zrovna viděli. Dodnes si vzpomínám, jak jsem viděl bekhendovou smeč Emersona a hned ji začal zkoušet; později to byl úder, který jsem docela uměl a taky uplatnil – vysoká bekhendová smeč.“

V roce 1963 už patřil sedmnáctiletý Kodeš na Štvanici do prvního týmu, který nastupoval v sestavě Javorský, Korda, Štrobl, Kodeš, Pužejová, Kodešová, později Medonos a Neumannová, a čtyřikrát za sebou s ním vyhrál ligu. Právě tady se odrazil k úžasné kariéře s wimbledonským titulem a dvěma grály z Roland Garros.

Ani štvanické daviscupové bitvy z paměti nikdy nevymazal. Těch opravdu velkých tady odehrál spoustu. Proti Australanům. Španělům. Švédům s mladičkým Borgem. Nejsilnějším zážitkem však pro něj byla ta úplně první – ve čtyřiašedesátém po boku Javorského v deblu proti Maďarům. „Tehdy jsem ještě Javorskému vykal,“ vzpomněl si s úsměvem. „Až za dva roky, po třech vyhraných deblech proti Rakousku, Izraeli a Francii, mi Jirka v Paříži řekl: Tak hele, už jsme tříkrát vyhráli, tak mi tykej.“

V šestašedesátém odešel k rivalovi na Spartu, v jehož barvách posbíral naprostou většinu světových trofejí a stal se slavným šampionem, opravdovou hvězdou. Právě jeho jedinečné úspěchy doma probouzely tenisovou vášeň a umožnily, aby se do té doby „buržoazní“ sport uchýlil i v komunistickém Československu, jakkoli to byl tuhý boj a běh na dlouhou trať. Možná, že právě za tohle by si zasloužil největší trofej; je téměř jisté, že kdyby zvolil cestu Navrátilové a emigroval, pro tenis v Československu by to znamenalo velký pád do tmy.

Po celou kariéru zůstal svůj: poctivý a neskonale trpělivý bojovník, který se nikdy nevzdá. Skoro se chce říct, že ho složité bitvy lákaly víc než

Bekhend příštího šampiona na prahu plnoletosti

Jan Kodeš na Štvanici vyhrával, řediteloval turnaj ATP Tour a šéfoval tenisovému svazu i I.ČLTK

papírově snadné zápasy. Tak jako v devěťasedmdesátém, když za ním tehdejší předseda I.ČLTK Kliment přišel s prosbou, aby se vrátil na Štvanici. Mluvílo se totiž o výstavbě nového areálu a bylo jisté, že to pro klub může být velmi složité období.

„Chtěl jsem pomoci, být u toho. A taky už jsem tehdy snil o tom, že se v Praze bude hrát turnaj ATP Tour, pro který bude potřeba stadion. Síla mančafu na Spartě se v té době navíc začala rozpadat; Martina (Navrátilová) v roce 1975 utekla do Ameriky, Pála odešel do LTC, já už byl o pár let starší a po úspěších na grandslamech mě ligové tituly tolik nelákaly;“ vzpomněl na okolnosti návratu.

Na sklonku kariéry však ještě jedno velké vítězství stihl; v osmdesátém roce zvedl po boku Lendl, Šmída a Složil na

hlavu slavnou „salátovou mísu“ pana Davise. Československo tehdy porazilo v pražském finále Itálii s Panattou a Barazzuttim 4:1. Stylová tečka za úchvatnou kariérou.

V té době už velký šampion, pro přátele prostě Čemp, znovu patřil do klubu, kde vyrůstal, aby šel do dalších bitev. S úředníky, byrokracií i tehdejšími mocipány. Nový areál vybudovaný v osmdesátých letech – to byla z devadesáti procent jeho zásluha.

„Ze sta,“ usmál se kdysi v reakci na podobnou poznámku. „To já objížděl a lámal politiky a funkcionáře ČSTV, že je potřeba s chátrající Štvanicí něco udělat. Neustále jsem si páčil prsty, zatímco většina ostatních se jen vezla. Přitom bylo třeba za tenis bojovat, protože tady klidně mohl vyrůst víceúčelový areál;

ROH Dopravního podniku, pod který tehdy klub patřil, neustále požadovalo prostory pro lukostřelbu, volejbal, házenou, veslařské trenažéry... I já jsem tehdy k projektu přišel dost pozdě a některé věci už nebylo možné zastavit.“

Jméno Jana Kodeše tak zůstalo i po ukončení jeho hráčské kariéry synonymem pro domácí tenisový boom a další úspěchy. I on si splnil sen. V novém areálu, u jehož zrodu stál, postupně řediteloval dvanáct ročníků turnaje ATP Tour, stal se šéfem I.ČLTK i prezidentem tenisového svazu. A ač zažil na Štvanici (především ve dvou posledně zmíněných rolích) i hořké chvíle, tenisový ostrov zůstal navždy v jeho srdci.

„Kdyby ne, určitě bych sem tak často nechodil. Historicky sem tak nějak patřím.“

ALLINEX

kuchar@allinex.cz

Odborný garant ve stavebním poradenství, investicích a inženýringu
a specialista v oblasti fotokatalytických nátěrů FN NANO®

- Realizujeme nové technologie sloužící k ochraně vnitřních i vnějších prostor budov a k aktivní ochraně proti bakteriím a virům
- Poradíme vám při výběru správného nátěru, materiálu a jeho použití
- FN NANO® je nejlepší volba pro zákazníky, kteří preferují nanotechnologii 21. století

TALENT & DŘÍČ

Příležitost vzniká setkáním. To platí ve sportu, v životě i v byznysu. Podporujeme motivaci a touhu vyhrát, talent a společný úspěch. U nás se setkává odvaha soukromých investorů s odvahou sportovců vítězit.

Jsme křižovatka příležitostí. Už 25 let se u nás setkávají úspěšní investoři, majitelé firem i privátní klienti, kteří hledají něco výjimečného. Zakladatelé projektů a ti, co jim věří. Ti, co potřebují, s těmi, co mají. Ti, co znají trhy, s těmi, co znají lidi. U nás se setkávají soukromé investice a odvážné nápady.

Jsme privátní a investiční banka.
Každé setkání je příležitost společně růst.
Potkejme se.